

A hűség lett a Pannon Tükör működésének alaptémája 2023-ban, bár erről szerzőink mit sem tudtak. Mi próbáltunk ragasztani, elsősorban hozzájuk és rajtuk keresztül az olvasókhöz, hogy nagyobbakat ne mondjunk, esetleg csak zárójelben soroljunk (irodalom, művészet, kultúra s így tovább). Az év minden egyes egymondata is ragaszzkodás: a szavakhoz, az általuk, bennük leírható mindenhez. A nyelvhez, a tájhoz, időhöz.

Eközben a szafaládé, az bizony kicsi volt, ha volt egyáltalán. Ars longa, vita brevis - magyar költészeti fordításban: „Hosszú az Úristen, rövid a szalonna”. Tehát minden, ami lényeges, túl van a beláthatón, elérhetőn, ez úgy volt nyomasztó, hogy fel is szabadított. Cseh-Bereményi Filmdalában zeng: „És puskatussal és égre a kéz/és bajonéttal és tovább/és mindig hej,/és nem krumplicéért, sem pedig paszulyéért,/de mindig hej”, azaz, hogy a szükség, a nincs, a reménytelen szabaddá is tesz. Nem krumplicéért, paszulyéért, szafaládéért, hiába rövid a szalonna, az élet, bajonéttal (tollal, billentyűkkel) és égre a kéz. És gördültek a szavak, sorjázta az egymondatok (és a versek, a novellák, a regényrészletek, az esszék, kritikák, tanulmányok).

A hűség, nincs igaza Svejknek, nem a szafaládéhoz kötődik, hanem önmagához. Szerzőink, örömmel mondhatjuk, így, vagy úgy, de magukhoz, a szavaikhoz, az alkotáshoz (lásd még: ars, Úristen) s így hozzánk lettek-maradtak hűségesek.

Büszkén, örömmel mutatjuk meg, hogy nem hiába.

Bubits Tünde

Žádný věrný pes, jen malá saphaláda – EGYMONDATOK

Žádný věrný pes, jen malá saphaláda

Nincs hűséges kutya,
csak kicsi szafaládé

EGYMONDATOK

Žádný věrný pes, jen malá saphaláda

Nincs hűséges kutya,
csak kicsi szafaládé

EGYMONDATOK

Pannon Tükör
2024

Impresszum:

Pannon Tükör 2024/2. szám melléklete

ISSN 1219-6886 (Nyomtatott) ISSN 2732-0510 (Online)

Kiadja: Pannon Írók Társasága

8900 Zalaegerszeg, Landorhegyi út 21.

Felelős kiadó: dr. Gyimesi Endre - elnök

Grafika: Tóth Norbert

Nyomdai munkák: Göcsej Nyomda

8900 Zalaegerszeg, Bajcsy-Zsilinszky tér 2.

A kötet kiadását támogatták:

Zalaegerszeg Megyei Jogú Város

Solar Gold Zrt.

TARTALOM

Előszó	7
Cséby Géza: Egymondat (2023. január)	9
Gyimesi Endre: Februári egymondatok	15
Gyurász Marianna: 2023 Március	25
Csengey Balázs: Egymondatok	33
Didi Xénia: Májusi mondatok	41
Tóth Norbert: 1mondatok	49
Benedek Szabolcs: Egy mondat – 2023. július	55
Korsós Gergő: Egymondatok (augusztus)	63
Bódis Kriszta: Harminc kérdő mondat?	69
Haász János: Október	73
Ráday Zsófia: Novemberi egymondatok	81
Masri Mona Aicha: Egymondatok (december)	89

ELŐSZÓ

Az olvasás legalább akkora felelősség, mint az írás. Nem hiszik? Bebizonyítom!

„Arról van szó, hogy még most is, minden baj és szörnyűség, botrány és iszonyat ellenére bizalommal ír az ember. A szó, a mondat már maga a bizalom jele, csengjen bármilyen keserűséggel a dallam. A szó ellenáll, perel és leleplez, a szó meggyón, feloldoz, a szó elvesz és ad, a szó van, a szó tehát bizakodik. Remél. Hisz. Ez mind nagyon szép. De már kevés. Mert hiába bízik a szó, ha az ember bizalmatlanul olvas. Ez az, ami jóvátehetetlen. És ezen a botrányon a különös történetek sem segítenek.” Darvasi László elbeszélője panaszolja mindezt a Szerelmem, Dumumba elvtársnő című novellájában. Bizalommal írni a bizakodó szavakat, amiket aztán bizalmatlanul olvasnak.

A napló biztosan olyan, csakis olyan lehet, amiben bizalom van: szorosan ragaszkodik ugyanis benne a szó ahhoz, amit leír, amit újrateremt. És mivel a személyesből érkezik és oda, amit nem ismer (Tisztelt Ismeretlen Olvasó!) nincs más választása, mint a bizalom. Anélkül nem íródna, nem szólna, nem indulna.

Az egy év az tizenkét szerző összesen (majdnem) 365 mondata. Elég sok bizalommal teli szó. Leíródott, megjelent, itt van, ebben a kötetben is. Ez akkor valóság. Most már csak azt kellene valahogy, igazán apróság az előzményekhez képest, valahogy megoldani, hogy az olvasás ne tegye hiábavalóvá az írást. Ne történjen itt valami jóvátehetetlen.

Az olvasás legalább akkora felelősség, mint az írás. Utóbbi kész, előbbihez, mi mást, bizalmat kívánunk.

Nagygéci Kovács József

Cséby Géza

Egymondat

(2023. január)

1.

Újév, plusz tizenkét fok, Esztergom, Dobogókő. A dobogókői szép panoráma teljes felhőtakaróban. A kilátó-terazon ember-tömeg tapossa a tegnapi hátszlovak potyadékat. Ha hiszünk a babonának; szerencsés év következik.

2.

Még mindig lányoméknál. Pusstítjuk a karácsony-szilveszteri bejglit, a remekül sikerült bigost, a lengyelek nemzeti káposztáját.

3.

Délben indulunk haza, közben rövid rokon megálló Veszprém-ben, majd irány Keszthely. Este pótszilveszteri pezsgőzés a szomszédokkal.

4.

Kivételesen sokan sétálnak a belvárosban, közülük ismét számtalan az oroszajkú. A járdán még láthatóak a Szilveszter éjszakai szórakozás papírfecnierei. Lassan nekiállok a munkának, vészesen közelegnek a határidők.... Reggelre feleségemnek megfájdult a torka. Csak nem az az átkozott hármass-vírus?

5.

Leemeltem a polcra Takáts Gyula egyik Drangalag-kötetét. Természet és filozófia, mély emberség. Mindig lenyűgöznek az idősödő költő mondatai, évtizedek alatt összegyűjtött bölcsessége, a klasszikus lényeglátás számomra is meghatározó megfogalmazása. Egy tyúklépéssel hosszabbak a napok, de így is nagyon hamar este lesz.

6.

Balogh Petres Judit tanító jellegű gyermekköteté recenzióját írom. Pár napig minden biztonnyal eltart, aztán javítom és ismét javítom, ahogyan szoktam...

7.

Ma lettem 76 éves. Sok telefon, számtalan jókívánság a facebookon, gyakran olyanoktól is kapok üdvözetet, akikkel elhanyagolható a kapcsolatom, szinte alig vagy egyáltalán nem találkoznak, nem levelezünk. Mindazonáltal jó szívvvel olvasgatom a mai „postát” és mindegyikre megpróbálom köszönettel válaszolni.

8.

Feleségem határozottan jobban van. Ma a felújított régi kedvenc éttermünkbe megyünk ünnepelni (lásd: január 7.). A minőség majdnem a régi, az adagok kisebbek, az árak jóval magasabbak.

Két szerény erdei ciklámenvirág nyílt ki a Rezi-hegyen. Január elején! Nagyon siet a természet!

9.

Esik az eső. Inkább novemberi, mint januári az idő. Amikor alábbhagyott az eső, ismét kimentem Rezibe, a hegyre, s lám a rendszeresen februárban nyíló téli jázmin bokrát elborították sárga virágai.

Megköszöntem Kellei Gyurka legújabb interjút, tárcanovelláit és kritikáit összefogó „Kéküveg nyár” című kötetét. Gyurka termékeny író. Jó volt újraolvasni az összegyűjtött munkákat. Nemcsak a szerzőnek, de a benne szereplőknek is fontos az újságokban, folyóiratokban itt-ott megjelent írásokat összefoglaló kötet.

10.

Most kezdődött el a naptári tél, s máris a tavaszt várjuk. Főleg, ha elkapja az embert egy fránya vírus, és a megszokott gyógyszerek pedig áruhiány miatt beszerezhetetlenek.

11.

Semmihez sincs kedvem, fáj a torkom, rossz a közérzetem. Betegségben egymást váltottuk a feleségemmel.

12.

Vajon meddig leszek még lakásom falai közé zárva?

13.

E-mail a Hiteltől. Megküldték Sutarski Konrad „Ojciec któryś zginął zastrzelony” című, általam magyarra fordított versének korrektúráját. A vers fordítása közben sokat gondolkodtam a cím megfelelő magyarításán, úgy vélem, sikerült az adekvát megoldás: „Apám kit főbe lőtték akkor”. Konrad több művében állít emléket katonatiszt édesapjának, aki a hírhedt katyáni vérengzés egyik mártírja lett.

14.

Egész nap esik az eső.

15.

A szemközti ház egyik földszinti ablakában éjjel még akkor is ég a villany, amikor már sehol a környéken. Nem tudom, ki a lakója, de minden nap, mielőtt lefekszem, ránézek ablakára. Ha nem látok fényt, már elmúlt éjfél...

16.

Lányom telefonált. Fiam visszahívott. A technika közelebb hoz, de a földrajzi távolság megmarad.

17.

Erős napsütés. Több napos karantén után első alkalommal me-részkedek ki a szabadba és mindjárt Nagykanizsára utazom.

18.

„Tudod, nem voltak hülyék azok a régi szakemberek!” – mondja G. barátom, a régi órák avatott doktora, aki épp egyik öreg órá-mon dolgozik.

19.

Egyre inkább egymásnak feszül a világ. Szép Ernő hadnagy úr tiszti kardjára vésetett jelmondata jut eszembe: „Leben und leben lassen!”

20.

Szokatlanul hideg van, fúj a szél. Itt-ott hófoltok. Csak nem a tél kopogott be?

21.

Raklett-délután Basilides Bálintnál Cserszegtomajon. Apró tálkás raklett-sütő, uborka, héjában főtt krumpli és svájci sajt. Mindehhez pannonhalmi fehér bor. Beszélgetés közben elered a hó. Csúszós úton hazafelé...

22.

Veszprémben vagyunk, Európa 2023-as Kulturális Fővárosában. Folynak a munkálatok, de még számos a teendő. Keszthely oldalán partner, vajon mennyire tudja elősegíteni a Balaton fővárosának kulturális életét?

23.

Majdnem kisütött a nap. Sol lucet omnibus! – áhítattal várjuk.

24.

Júliusban író-olvasó találkozóra (mennyire avított meghatározás, de igaz) hívnak Chrzanówba (Lengyelország). Átgondolom, szívesen mennék, de nagyon macerás. Egyre nehezebben alszom el, korán ébredek – lelki frusztráltság, rendezni kellene belső vajúdásaimat...

25.

A posta meghozta a Hévíz folyóirat 2022/4 számát. Koreai tematikus szám.

26.

Balázsék emeleti teraszának üvegajtaján keresztül még az utcáról is látni, hogy rendületlenül áll karácsonyfájuk és égnek rajta a hófehér apró lámpácskák. Lehet, hogy egész évben Karácsony? Úgy legyen!

27.

Unokánővérem lakásának felszámolása Veszprémben. Testileg és lelkileg kikészít.

28.

Rendezgetni kell a rám szakadt „jussot”.

29.

Rövidesen vége a hónapnak. Ahogy öregsünk, úgy gyorsulnak a napok...

30.

Sz. Attila ez évben megjelenő, immár második verseskötetéhez kér fülszöveget. Mielőtt igent mondok, át kell olvasnom a kéziratot. Eszembe jut Simon Eszter 2021-ben írt esszéje. Vajon a borító, a fülszöveg vagy az ajánlások alapján ítéljük meg a könyveket? Úgy gondolom: embere válogatja.

31.

Marcella napja. Az Euró árfolyama 390,23 Ft. 226 éve született Franz Schubert. 135 éve halt meg Bosco Szent János, az ifjúság szentje. Búzás Huba megküldte „Balassi Bálint lélekvándorlása” című drámáját. Megrendezték az I. Dunakeszi Mindmegezi toroskaposzta- és böllérversenyt. Egy tiszaburi lakos kábeltartó faoszlopokat vágott ki, amit a rendőrök felaprítva megtaláltak. Ez évben is lesz miről írni.

Gyimesi Endre

Februári egymondatok

Február 1.

A hónap neve a szabin februn (tisztulás) szóból ered. Mi magyarok régen Böjtelő havának hívtuk. Erre a hónapra esett a nagyböjt kezdete. De hívták Télutó illetve Jégbontó havának is, mert már nagyon várta mindenki a tavaszt. Ma gyermekeink Pannóniában nemigen látnak havat.

A közvélemény nagy rokonszenvvel figyelte, mi lesz a pedagógussztrájk eredménye. Janus Pannonius több mint 550 éve ezt tanácsolta barátjának: „Ábécére tanítod a gyermekeket Galeotto; Oktass hajfestést, s fölvet a pénz mihamar.” S vajon mit gondolna erről ma a legnagyobb magyar, aki így fogalmazott: „A tudományos emberfő mennyisége a nemzet igazi hatalma”, vagy Nobel-díjas tudósunk, aki ezt hirdette: „Olyan lesz a jövő, mint amilyen a ma iskolája”. Valamit nagyon elrontottunk a II. világháború után – s az értelmiségi pálya presztízisének helyreállítása a mai napig gondot okoz.

Február 2.

Gyertyaszentelő boldogasszony napja. Ekkor nevezte Simeon Jézust világosságnak. Innen van a szentelt gyertya jelképe. Izzalom: a medve kibújjik-e a barlangjából, s meglátja-e az ár-

nyékát? Az egész sajtó a képviselők vagyonnyilatkozatával foglalkozik. Sok közöttük a milliárdos. Hát igen: „kinek vagyon, annak nagyon”. Deák Ferenc szavai jutnak eszembe: „nem az a boldog ország, ahol a legtöbb a gazdag ember, hanem az, hol a legkevesebb szegény ember vagyon.” Örömhír: végre kikerült a nyomdából a Zalaegerszegi Füzetek 18. száma: Zalaegerszeg nevezetes személyiségei a 19-20. században. Egy hosszabb tanulmányt én is elköttem benne.

Február 3.

Balázs napján régen Balázsjárás volt a szokás. Iskolás gyerekek járták csapatostul a falvakat. Adományokat gyűjtöttek tanítóiknak. (Lehet, hogy e hagyomány visszaállítása lesz a 21. század második évtizedében a pedagógus-bérrendezés magyar útja?) A medve környékünkön nem látta meg az árnyékát. (Talán nem is járt erre.) Így várhatóan hamarosan tavasz lesz.

Szálinger Balázs pár napja Alsópáhokon bemutatta Zalai passió című vígeposzának második kiadását. 23 éve kaptam tőle a Kolozsváron megjelent első kiadás egy példányát. (Mi földiek érezzük át igazán zsigereinkben az elszakíttottság fájdalmát és a hazatalálás örömet.) Várjuk a keszthelyi járás után a többi település hazatérését! Hogy rohan az idő, lassan Balázs is középkorú költő lesz.

555 éve ezen a napon találta fel a mozgatható betűkkel való könyvnyomtatást Gutenberg.

Február 4.

Fiam gondosan megtervezte, hogy mire a várva-várt baba megérkezik, szépen felújított lakás fogadja. A terv szép volt – csak a magyar iparosokkal nem számolt. Velük ellentétben az unokánk időben érkezett. Így a nagy zajjal járó munkák idejére a fiatalok

hozzánk költöztek. Amik nekik kényelmetlenség, az nekünk nagy öröm: kedvükre gyönyörködhetünk a már több mint egy hónapos unokánkban.

Február 5.

Bár a napot kutatómunkára szántam, felelősségteljesebb feladatot kaptam: a család kérésére L(enti)be kellett mennem mangalica szalonnáért. Odafele átmentem Petrikeresztúron. Itt élt hajdan 10 évig Pálóczi Horváth Ádám, itt foglalta írásba híres népművészeti, népzenei művét, az Ötödfélszáz énekeket. S itt alakított női írókból Göcseji Helikon néven írócsoportot. Visszafele Zalatárnokon keresztül jöttem, ahol első éveit élte Deák Ferenc, a haza bölcse. Elgondolkodtam: nemcsak természeti szépségei, de művelődéstörténeti értékei miatt is érdemes felkeresni ezt a csodálatos vidéket. (S mellesleg egy évre megvan az egészséges „mangalica zsír”.)

Február 6.

A hétvégi orkán erejű szél környékünkön is több fát kidöntött, utcánkban is több kéményt megrongált. De mindez semmi a Törökországot ért hatalmas földrengés pusztításához képest. Európa népeivel együtt sietünk segíteni a bajban. Mert tudjuk: sorsunk nálunk nagyobb hatalmak kezében van, de jellemünk a magunkéban. S a tett az első...

Február 7.

A hűség városában 3 napos kihelyezett ülést tart a kormány. Sok a megoldandó probléma. Az agrárkamara az ársapkák eltörlését sürgeti, az orvosi kamara pedig zúgolódik az ágazatban kialakuló parancsuralmi változtatások ellen. (S akkor még nem is beszélünk a kultúra sanyarú költségvetési helyzetéről – amely mint

tudjuk: jó sorsban ékesség, balsorsban menedék.) A megoldást Arany János óta ismerjük: A világot / értekezlet igazgatja: / S az erősebb ha mi csínyt tesz, / Összeül és helyben hagyja. Nagy izgalmat okozott, hogy Zalaegerszegen reggel hét iskolában bombariadó volt. Szerencsére vaklármának bizonyult.

Február 8.

89 éve ezen a napon halt meg Móra Ferenc. Utolsó levelét talán apámhoz írta. Előszót tervezett a Tavasz hangok című kötetéhez. „Novellái egy gazdag fiatal lélek érésbe szökkenő kalásza” – írta róla. A levél apám álmaival együtt megsemmisült Keszthelyen, a családunkat ért bombázásban.

Február 9.

A török-szír földrengés áldozatainak száma már meghaladta a 16 ezret. 150 fős magyar csapat segít a túlélők felkutatásában. S önzetlen adakozók jóvoltából segélyszállítmányokat is indítunk. Ha égbe akarsz emelkedni, le kell szállnod, míg eléred a szenvedőt, és kezet nyújtasz a rászorulóknak.

A halál itthon is kérlelhetetlen. Feleségem holnap egy kollégája temetésén vesz részt. Én pedig ma régi (s új) kollégáimmal – nem kívánt találkozás! – egyik társunk gyermekének búcsúztatásán vettem részt. Borzalmas belegondolni abba, hogy a fiatalember egyidős volt az engem nemrég „nagyapává tett” fiammal.

Február 10.

Brecht 125. születésnapját színházi bemutatóval ünnepeltem. Sarkadi Imre félbemaradt drámája, a Kőműves Kelemen, már sok művészt megihletett. Én magam is „rendező asszisztenskedtem” fiatal egyetemistaként az Universitas Együttes emlékeztető előadása körül, a 70-es évek elején. Ezúttal Szörényi-

Bródy rockopera feldolgozását láthattam kiváló zalaegerszegi művészek tolmácsolásában. Ma, a harmadik világháború fenyegettségében különösen el kell gondolkodni azon: ér-e annyit bármilyen bűn, hogy emberhalál legyen az ár?

Február 11.

Az egész napot Petőfi és Zala megye „nemigazán” létező kapcsolata kutatásának kívántam szentelni. A sors – illetve a magyar iparosok kényelmes tempója – másként döntött. Fiam, menyem és unokám ismét nálunk nyert menedékjogot a hétvégére. Persze lehet, hogy másfél hónapos unokánk harcolta ki magának, hogy nagyszülei ölében tölthesse a napot? Mi ez utóbbira gondoltunk.

Február 12.

Ma kezdődik a házasság hete (február 12-19.). Sokan tréfálkoznak vele, mondván: az ember kellő tapasztalat híján megházasodik, kellő tűrőképesség híján elválik, majd kellő emlékezőképesség híján újból megházasodik. Vagy: minden férfi megkapja azt, amit érdemel: a többiek agglegények. Mikszáthtal érthetünk egyet, aki kétszer vette el ugyanazt a nőt: a szeretet még a halál után is kísért mindenütt, virágok illatában, arcunkhoz csapott, fölvert por alakjában, szél zúgásában, mindenütt beszél hozzánk az ő ékecsszóló némaságával.

Február 13.

Zala megye sok kiváló képzőművészt ad a hazának. Így volt ez a múltban is (Kisfaludi Stróbl Zsigmond, Zala György stb.), s így van ez a jelenben is. Boldogsággal tölt el, hogy sorra értesülök kiváló alkotóink nemzetközi és hazai kiállításairól, okleveleiről. S ez nemcsak az idősebb generációra vonatkozik. Szentgróti Dávid

most arat szép sikereket önálló budapesti tárlatával. Tudjuk, fényességet küldeni az emberi szív mélységébe, az a művész hivatása. Az igazi művészetben a kéz, a szív és az ész együtt alkot.

Február 14.

Szent Bálint a szerelmesek védőszentje. Sok helyen manapság (hála az üzletiesedő életnek, s a kommunikációnak) az amerikai eredetű Valentin napot ünneplik világszerte a fiatalok. Én, a több éve Amerikába „kitántorgott” mérnök unokaöcsémre, Bálintra gondolok. Vajon megköszöntik-e gyermekei Bálint napon, s magyarul teszik-e ezt? S e napon kell, hogy jusson egy főhajtás Papp Simonnak, a zalai kőolajbányászat megteremtőjének is.

Február 15.

Ma dönt a Pannon Tükör idei támogatásáról a helyi közgyűlés, s egyáltalán arról, hogy nehéz gazdasági helyzetükben jut-e pénz a kultúrára? Minden döntéshozó figyelmébe ajánlom Churchill szavait, aki a 2 világháború idején egy képviselői javaslatra, miszerint nullázzák le a kulturális költségvetést, a következőt válaszolta: „Rendben, de akkor miért is harcolunk?” S hozzátehetjük: szegények lehetünk, de ez nem ok arra, hogy műveletlenek, s ostobák maradjunk.

Február 16.

Jó hír, hogy a kormány leül a sok sebből vérző önkormányzatok képviselőivel és segítséget ígér az energiaválság okozta súlyos gondjai megoldásához. Fontos ez, mert hiába van az országnak a legokosabb, legjóságosabb kormány, ha nincsenek erős önkormányzatai, akkor az emberek híján lennének a szabadság

érzetének. Persze Karinthy óta tudjuk azt is, hogy a kormányzat az a testület, ami mindig megtartja, amit ígér: ha pénz ígér, azt is megtartja – magának.

Február 17.

25 éve halt meg Wass Albert. „Percre se feledd, hogy testvéred minden magyar bárhol is éljen. Összetartozásban rejlik az erő” – hirdette. Zalaegerszegen 15 éve áll a szobra. Közösen állítottuk marosvásárhelyi barátainkkal. Személye „vörös posztó” volt a román hatóságoknál, így kalandos úton, mint „zalaegerszegi polgármester szobra” kelt át a határon. Általa írt mondat díszíti a testvérvárosi park székelykapuját is: „és maradok az úton, amíg csak élek, töretlen hittel ember és magyar”.

Február 18.

Jókai Mór születésnapja tiszteletére hat éve ezen a napon van a magyar széppróza napja. A szavaknak óriási hatalma van – az olyan ember, aki könyvet olvas, soha nincs egyedül. A szó röntgensugár is, ha helyesen használjuk, bármin áthatolhat. De tudnunk kell, hogy az irodalmat nemcsak az olvasók befolyásolják, hanem azok is, akik csak nagyritkán vagy sohasem olvasnak.

Petőfi bicentenáriumán illik megemlíteni, hogy ezen a napon kötött házasságot 1828-ban Nagykanizsán Szendrey Ignác Gálovits Annával, hogy aztán az év végén világra jöhessen Szendrey Júlia – immár Keszthelyen.

Február 19.

Tegnap miniszterelnöki évértékelő volt. Már hatalmas méreteket öltenek a médiákban az „évértékelések”. Az egyik oldal szolgalelkűen csak dicsér, a másik mindenbe, az „élő fába is” beleköt. Arany János gondolatait ajánlom valamennyiük figyel-

mébe: „Mennyi szájhűs, mennyi lárma! / S egyre súlyyedt a naszád, / Nem elég csak emlegetni: / Tudni is kell jól szeretni, / Tudni bölcsen a hazát.”

Február 20.

A mai nap a kutatásról és az írásról szól. Még mindig nem vettem tudomásul, hogy megöregedtem. A régi kollégák kedvéért felvállaltam két újságcikket, 2 előadást, két rádiós felolvasást, ráadásul még itt vannak a Pannon Tükör „egymondatai”. Úgy kell nekem! Lassítani kellene.

Borzalmas, hogy a törökországi földrengésnek már 46 ezer áldozata van.

Február 21.

Húshagyókedd a farsang csúcspontja. Az egész térségben nagy vigasság van. Örülök, hogy annak idején részem volt a hagyomány felélesztésében. Zalaegerszegen 23. alkalommal van ezen a napon farsangi felvonulás. Gyermekek, felnőttek, öregek öltöznek farsangi maskarákba – s vonulnak végig a város főutcáján. Ma több mint hétszázan tették ezt, összekötve jótékonyági fánkvásárlással.

A hagyomány szerint Cibere vajda és Konc király párviadalával zárult az esemény, amelyből Cibere vajda – s vele együtt a cibere leves és más böjti ételek kerültek ki győztesen, s kezdődött a 40 napos böjt.

Ezen a napon született Zalaegerszeg büszkesége, a világhírű csillagász, égi mechanikus, Izsák Imre, akiről törpebolygót (aszteroida) és a Holdon krátert neveztek el. Tragikusan rövid életet élt.

Február 22.

Eszembe jutott Márai szép írása, miszerint „megint elmúlt egy farsang, s az ablakon kocogtat a hamvazó szerda jeges ujjá, az öröm elillan és öregszünk”. Hiába süt hétágra a nap...

Február 23.

580 éve született Mátyás király – az igazságos. Néha ma is szükség lenne rá, de tudjuk: Rajtunk senki nem fog segíteni, és nem is segíthet más, mint mi magunk.

Február 24.

A népi mondóka szerint: Jégtörő Mátyás jeget olvaszt, hogyha talál; ha nem talál, akkor csinál. Most, az orosz-ukrán háború egy éves évfordulóján minden jószándékú ember azt várná Mátyástól, hogy olvassa fel az ellentéteket – s teremtsen nyugalmat tőlünk keletre. Nem egymás ellen háborúznak, hanem ami minden nemzet nagy veszélye: az elnyomás és rombolás szelleme ellen. A háborúban a katonák mindenütt veszítenek – nincsenek győztesek.

Február 25.

Kovács Béla törvénytelen elhurcolása évfordulóján emlékezünk a kommunista diktatúra áldozataira. Zalaegerszegen a Gulag emlékmű (1999) előtt és a hajdani ÁVH épületében jövünk össze, mi – főleg idősebbek – akiknek közvetlen tapasztalatai vannak erről. (Nemrég még itt volt velünk Wittner Mária is, aki egy ideig szobatársam volt a parlamenti irodaházban.) A fiataloknak Szolzsenyicin és Rózsás János könyvei nyújthatnak kellő eligazodást, s nemrég felavatott Mindszentyneum.

Számomra azért is fontos ez a nap, mert akkor ismertem meg – 45 évvel ezelőtt –, egy emlékezetes „Göcseji krumpliprósza vacsora” alkalmával, feleségemet.

Február 26.

Petőfiről írok cikket. Öntörvényű zseni volt. Formabontó, lázadó, nonkonformista, polgárpukkasztó. Lobbanékony természete miatt jóbarátaival is pillanatok alatt képes volt összeveszni. Nem tűrt semmiféle kötöttséget, senkinek sem akart megfelelni. Betegségei ellenére óriási munkabírással rendelkezett. A hat év alatt kiadott 17 kötet, mintegy ezer vers szinte példátlan a magyar irodalomban. Mikszáth találóan jegyezte fel: „Nyarat évente csak egyet ad az Isten. Petőfit egyet ezer évre adott”.

Február 27.

Ismét elkezdi munkáját az Országgyűlés. Deák szavaival kívánok hasznos munkát utódaimnak: „Magyarországot nem uszító gondolatokkal nyugtalanítva, hanem köznapi, hasznos, jólétet gyarapító tettek sorával kell szeretni.” Gondoljanak arra, hogy a politikus minden tettet megőrzi az archívum, s általa a történelem. Ne kelljen szégyenkezni leszármazottaink előtt!

Február 28.

Véget ért a február. Befejezésül álljon itt Széchenyi gondolata: Az ember élete két részből áll. Az elsőben reménylünk egy boldog jövőt, a másodikban bánkódunk elkövetett hibáink felett. E két időszak között alig marad egy percünk a csendes, boldog élvezetre.

Egymásra figyeléssel növelhetjük e percek számát!

Gyurász Marianna

2023 Március

1.

A január és a február angolosan távoztak; járok körbe-körbe az irodában, kérdezgetem, látta-e őket valaki, de senki semmit sem; poszttereket fogok kiragasztani, de előtte meg kell dizájnolnom őket az online platform segítségével, amelyet mostanában szinte naponta abuzálok.

2.

Sűrű a létezés; dolgos a nap a viszonylag friss, ropogós munkahelyen, gondolkodnom kell; bowlingoznom kell és csapatot építeni; szórakozni kell (T búcsúbuliját üljük, ahová úgy rohanok át); annyira kell, hogy szinte félek, el fog veszni a varázsa/szikkra-ja/élvezeti faktora mindnek (valamelyiket majd kihúzom).

3.

Így péntekre meglett a böjtje a sok kellnek; alig bírom nyitva tartani a szemem, pedig este farsangra vagyunk hivatalosak; beöltözős buli; eszetlen hippi vagyok, mint az év sok napján.

4.

A mai nap átcsúszott a holnapba; Péterfy Bori és a Carbon Based Lifeforms próbálnak ébren tartani, és a maguk módján imádnivalók; de rám telepszik valami szorongás, hogy lassan képtelen leszek belülről, organikusan modulálni a hangulatomat, pedig ezt a tudást nem szabadna, nem szabad elveszíteni.

5.

Vasárnap; úgy volt, hogy ma T főzőkurzust végző barátjának laboratóriumi fehéregerei leszünk, tehát ő készít vacsorát; de a hét mindannyiunkat lemerített; időpontot egyeztetünk, aztán egy kicsit kikapcsoljuk az agyunkat.

6.

Ma haragban vagyunk Avicennával (vagy Ibn Sinával? erre a kérdésre vissza kell térnem); tudom, hogy a probléma gyökere a rendkívül rövid ismeretségünk, de hát ennyi idő adatott, ma már biztosan nem fogunk megbékélni egymással; azt hiszem, ez rá is nyomja a bélyegét a ma leadott szövegre; talán, ha nem az utolsó pillanatban fognék neki mindennek, ritkábban érezném úgy, hogy már megint csak bokáig sikerült besétálnom az Adriába, mikor úszni szerettem volna; de akkor talán kiderülne, hogy nem tudok úszni; ezt mindenáron el szeretném kerülni.

7.

Egész nap az a szó jár a fejemben, hogy idioszinkretizmus; nagyon szeretném felhasználni, de különösebb szellemi belefelezülés nélkül.

8.

Ma hosszú, szinte nehéz beszélgetés színtere az egyre otthonosabbá váló, háromszemélyes irodánk; ismét ráébredek, mi-

lyen hatalmas szükségünk van ezekre az ütközésekre ahhoz, hogy kitapogassuk a saját határainkat; hogy rádöbbenjünk, a visszapillantó tükörben sokkal fejlettebbnek tűnt a világnézetünk, szélesebbnek a látókörünk, mint valójában; hogy ráeszméljünk, mennyi dolgunk is van még magunkkal.

9.

Azt hiszem, kissé benne felejtettem magam a tegnapi megnyílásban; ma olyan dolgokat is kicsalogatnak belőlem, amelyeket szívesebben tartottam volna még a sötétben; de ebből is tanulok, ha feszülnek az ízületek, szorosabbra zárok; mindent fokozatosan.

10.

A mai napra esett végül a laboratóriumi fehéregérkedés; megvacsoráztatnak minket, mi pedig véleményt formálunk a vacsoráról; nagyon kell a hozzávetőleges pihenés.

11.

Elmondhatatlanul elfáradtam az egész napi szobafestésben; maga a kimerültség is elégedettséggel tölt el, pedig viszonylag kókler munkát végeztünk; remélhetőleg még pár réteg megoldja a faltok problémáját, mondjuk, miközben a kötelező levezető sört kortyoljuk; találkozunk a világ legfélresikerültebb pofájú ebével, aki annyira deformált és kedves, hogy muszáj itt megemlítenem.

12.

Iszonyú izomlázam van, de kizárólag a jobb lábamban, nem érzem.

13.

Kissé túlvállaltam magam; élettudományos konferenciára készülünk, olyan anyagokon dolgozom, amelyeknek jövő pénteken már a standon kell virítaniuk, és félek, hogy kicsúszom a határidőből; nem, semmiképp nem csúszom ki.

14.

Magamat is sikerül meglepnem azzal, mennyire kislányos zavarral reagálok a szakmai elismerésre (bármely szakmáról legyen is szó); ebből ki kell nőni, vagy legalább pár réteg szellemi alapozó alá rejtteni.

15.

Ma a barátaink majdnem frissen festett szobáit feltöltjük dolgokkal; a régi lakástól pedig mi is elbúcsúzunk, saját, bolyongó szellemeinktől, otffelejttett beszélgetésektől.

16.

Csütörtök van és ismét búcsúbuli, T helyett most S lelépését ünnepeljük; eszembe jut a saját búcsúzkodóm, ugyanettől a cégtől, alig két hónapja; mennyire tartottam a változástól, képtelen voltam elképzelni; utólag persze abba furcsa belegondolni, hogyan ülhettünk olyan sokáig a mérgező levegőben, abban a sötét, nyálkás párhuzamos univerzumban.

17.

Ezen a hétvégén mégsem mentünk hegyet mászni túrakedvelő barátainkkal; fotóikat elnézve a szemem irigykedik, de a csóri lábam nem; helyette macskát etetünk, és megnézzük a The Banshees Of Inisherint; kegyetlen film, bár az In Bruges helyét nem veszi át a belső listámon, de ez nem is dolga.

18.

Ma, hosszú idő után először, énekelek; a próba szó talán túlzás, de összeállt a kis zenecsapatunk, erős elemekből, nem is tudom, mit keresek itt, vagy hogyan lesz időm még erre is; legfeljebb elcsenek egy időnyerőt a minisztériumból.

19.

Elviszem T-t az Ikeába, mert még sosem evett ott helyben svéd húsgolyókat; szeretnék idézni Cs verséből, de inkább csak dúdoló.

20.

Ma irtó hatékony vagyok, húzom ki a pontokat a listáról; időpontokat foglalok, írok, kérdezek, benn felejttem magam egy megbeszélésen; végül pedig mégis odaérek a The Whale-re; folyamatosan szivárognak a könnyeim; ezt szeretném élettani folyamatokra fogni; úgy érzem, a színpadot kéne bámulnom, nem a filmvásznat, úgy jobban működné; túl hatalmas a fájdalom, benne van az arcomban, nem látok semmi mást.

21.

Ma zenét hallgatunk a Telepen, L meg F hangokat varázsol; üldögélünk a pódium előtt; valaki ellopja a cipőmet; öröm.

22.

Őrláng.

23.

Ma arra jutok, hogy vannak időszakok, amikor egyszerűen érdekesebbek vagyunk, mint általában: nem-végletekig-borzalmas krízishelyzetekben, párkapcsolati drámákban, nyűglődésekben; és ilyenkor megkeresünk embereket, akiket szeretünk, és a

vállukra helyezünk egy ismerős súlyú, meleg terhet; aztán vannak időszakok, amikor semmi sincs, nem tudunk mit rájuk bízni, nem ilyen mértékben; van, akinek hiányzik ez a teher, és azt hiszi, elfelejtettük; néha nekem is hiányzik, valahogy túl könnyű a vállam.

24.

D ma tért haza egy afrikai országból, ahova még együtt utaztunk el; de ma már nem bírom üdvözölni, holnap úgyis találkozunk; holnap megint hatalmas munkálatok lesznek, csak egy másik lakásban.

25.

Megfoglalmazódik bennem, hogy úgy állok a fizikai munkához, mint az elfoglalt, ügyvezető szülő a gyerekeihez; pár havonta hatalmas elánnal ölelem magamhoz, rááldozva az egész napot, megszakadok, de élvezem, aztán hosszú-hosszú ideig cseppet sem vagyok kíváncsi rá, mindent megteszek, hogy ne kelljen időt töltenem vele, vagy inkább eszembe sem jut.

26.

Átvert ez a hamis tavasz, köhögök és orrot fújok; a munkálatokat ma online követem, ma még kissé hiányzik a gyerek.

27.

Gyógyulás és tea és lra és bőr; igazán, igazán illene már befejeznem.

28.

Itthonról dolgozom, az elmúlt hetekhez képest csendes a nap, csak annyira érzem magam képesnek, hogy végre befejezzem a regényt; ez is csoda.

29.

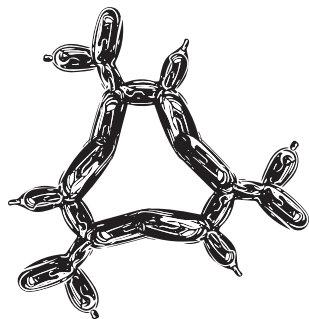
A mai nap mondata: Nekem ne játsszátok meg magatokat, mutassátok a valódi, ocsmány pofátokat!; a kedves kis kollégák valamiért rendkívül jól szórakoznak rajta, pedig komolyan gondoltam; illetve, hát, tudják, hogy komolyan gondoltam; a vulgaritása azért csak vicc.

30.

Ma kocsmakvíz, hosszú idő után először; hiányzik a biztonságos rendszeressége; feladat teljesítve: utolsó előtti.

31.

Ma P harmincadik születésnapját ünnepeljük: méltó lezárás, méltó kezdet, hullámszó, kilengő, de igazi ajándék.

Csengey Balázs

Egymondatok

április 1.

Úgy tűnik, mintha mostanság egyre hosszabbak lennének a hónapok, egyre ritkábbak a fizetések, egyre rövidebbek az éjszákák, ha a többit nem is, a hónapok hosszúságának érzetét talán igazolhatja, ha nem ér véget a folyam és az április a 30. nappal.

április 2.

Mintha tényleg problematikussá vált volna az időérzékelés, talán az év sem stimmel; Lisztes Krisztián két góljával Fradi-Vidi 2-2, de a hirtelen jött meglepetés élményét lekörözi a Rühös Foxi hangverseny a Robotban, és a semmiből jött új ismeretség.

április 3.

Nagyhétfő volt, de teljesen elfeledkeztem erről a napról, most a rendezéskor látom, a munkakerülés ünnepén, hogy elhagytam.

április 4.

Arra keltem, hogy nem tudok felkelni; még értelmezni is nehéz, hogy a nyakamat, a vállamat, netán a karomat feküdtem el, mindenesetre kígyóméreg ide, izomlazító oda, bitang szar, és nem a bitang volt az első jelző, ami eszembe jutott.

április 5.

Javulás egyelőre nincs, olyan dinamikus volt ma is a mozgásom, mint C-3PO-nak.

április 6.

Egyetemi csütörtök az Ifjúság útján, „egy út autón Pécs felé” – a holtteret azért csak tessék-lássék vizslattam, tolatást is szigorúan csak tükörből végez ilyenkor az ember.

április 7.

Érdekes, de a húsvéti ünnepkörből nem a locsolás, nem a fészek és a tojások, de nem is a feltámadás és a gyertyás körmenet a legmeghatározóbb, s talán legboldogabb gyerekkori emlékem, hanem a pénteki keresztút: ahogyan Keszthelyen a 14. századi freskók között az egyházi népéneket hallgatom, énekelem együtt kölyökként a siránkozó asszonyokkal, követve szememmel Mihály atyát és a keresztet a stációkon át.

*Botlik, roskad szegény tested,
Nem bírja a nagy keresztet.
Földre sújtód, jaj, én voltam,
Ki oly sokszor elbotoltam.*

április 8.

Dénes nap van, és nem jutottam el a Németvölgyi útra, mert Keszthelyen vagyok. Ha tényleg van feltámadás, akkor egyébként is okafogyott az emléktábla-látogatás, koszorú, meg úgy egyáltalán, de a hiányérzet szeret odadörgölözni az emberhez a kanapén.

április 9.

Húsvétvasárnap édesanyám, nagymamám, és a Behemót névre (olykor) hallgató fekete macskám társaságában, szóval ma nincs hiányérzet.

április 10.

Már Budapesten, újra meg kell szokni, hogy kert helyett gang vár, ha kilépek az ajtón.

április 11.

K. Egy rég esedékes, de teljesen váratlan találkozás eredményeként hajnal 5-ig hallgatom itthon Víg Misit kirillovi gondolatok és mindent elsöprő önsajnálát közepette, de most már azért ideje lefeküdni.

április 12.

Gondoltam, hogy vágok néhány szeletet vacsorára az anya által még Keszthelyen műanyagibrikbe csomagolt sonkából, de közben rájöttem, hogy már Celta Vigo.

április 13.

A hónapban még egyszer sem húztam fel a redőnyöket, talán azért, mert a gangról mindenki belátna a hajszálvékony, átlátszó függönyön, és nyilvánvalóvá válna az őskáosz, amiben élek, talán csak egyszerűen kellemesebb a félhomály abban a rövid időben, amit itthon töltök, de mindezekről függetlenül egy hirtelen ötlettől vezérelve most hajnal egykor felhúzó, és úgy is hagyom, legyen napfényes a hónap innentől!

április 14.

Reggel hatkor felébredtem, és visszahúztam a redőnyt, hogy tudjak aludni még egy kicsit, hülye ötlet volt a tegnap esti, aki napközben nincs otthon, annak felesleges a fény, valójában egy ablak nélküli szuterén is megfelelné, ha szellőzne, és nem vize-sedne.

április 15.

Futball EP a Bikás parkban: a Pannon Trükk csapata nagyszerűen teljesített, már az első mérkőzésen bezsebelte a három pontot, majd a további csoportmeccseken is rendíthetetlenül jeleskedett a helyzetkialakításban, xG alapján egyértelmű volt, hogy ki a favorit, ám a csúcsot nem sikerült elérni a talaj, az időjárás, a délelőtti óra, a játékvezetés, a sok elfogyasztott Sport szelet és az edzői hibák miatt.

április 16.

Tegnap lejárt a bérletem, már a metrón jutott eszembe, úgy be voltam szarva, mint mikor közel 20 éve blicceltem a csepeli HÉV-en, de nem volt ellenőr, nem volt semmi, mindenesetre az első dolgom volt pótolni a hiányosságot kiszállás után, konformista lettem én is.

április 17.

Most tűnt fel, hogy majd' két hete nem írtam semmit a félbéna nyakamról, pedig nyűglődtem, forgolódtam álmatlanul, gyulladáscsökkentőztem, kenceficéztem, a szombati foci után vasárnapra szinte elviselhetlenné vált az izomlással vegyített beállítás, de most, hogy elmúlt az izomláz, már-már használhatónak érzem magam, nyugodtan tudok feküdni, ülni, nézelődni jobb-

ra-balra, úgy fest, hogy végre elmúlt a droidlét, de ebben a korban már minden mozdulatra figyelni kell, akár alszom, akár ébren vagyok.

április 18.

Április 24-én lesz a megnyitója a PIM-ben a Cseh Tamás 80 kiállításnak, aminek amolyan pilátusos, krédós módon társkurátora lettem, sűrűsödnek a napok, lehet hogy nem fogok mindig ideérni estére a géphez.

április 19.

Handke A fáradtságról című esszéjét olvasva azon gondolkodom, hogy vajon azért boldog a egyszeri kétkezi munkás fáradtság, mint amit érzek, mert a napi penzum elvégzése elégedettség okoz, míg a szakaszos szerencsétlenkedés és előrettekintés a feladatok sziszüfoszi görgetésével ér fel, ezáltal nem jóleső, hanem kétségbeesett, kínkeserves, neurotikus fáradtsággal, impotens tehetetlen lebegéssel párosul, de valószínűleg nincs igazam, a kétkezi munka is csak részeredményeket hoz, a hozzáállás és az alkat lehet a kulcs.

április 20.

Pécsről a Keletibe tartó vonaton pötyögök a telefonba, indulás előtt bejön egy hölgy a fülkébe, vele két hat év alatti kislány, az egyik vonakodik, mert ő nem akar csendes fülkébe jönni (a fene se tudta, hogy az), mindenesetre megnyugtatom, hogy jöjjön be nyugodtan, onnantól biztosan nem lesz csendes a fülke – pontosan így történik végül, zavart is volna három órányi némaság.

április 21.

Péntek van, a következő hétköznap elméletben a Helyzetjelentések kiállításmegnyitó, de nem tudom, hogyan leszünk készen, annyi vigasztal, hogy 2005-ben a Liverpool is így állt a félidőben, mégsem a Milan örült a végén.

április 22.

Hajnal kettő, most értem haza, hát túlzás lenne azt állítani, hogy készen vagyunk, holnap folyt. köv.

április 23.

Igazából csalogok, mert 24-én délelőtt 10 körül igyekszem lefeküdni pár órára, előttem a laptop, de zaklatott napokon vagyunk túl, elképzelésem sincs, hogy amikor délután bemegyek a megnyitóra, tényleg kiállításformája lesz-e a dolognak, vagy csak simán kiröhög fentről Tamás és Dénes, hogy szép próbálkozás, fiú, de legközelebb inkább tölts több vagy kevesebb időt a borospohár markolásával, mert az abba fektetett energia legalább eredménnyel is párosul.

április 24.

Túl a sikeresnek tűnő megnyitón, utána Grinzingibe torkollott az este, így nincs épkézláb egy mondat, legfeljebb Regős Matyit tudom idézni : „Nem biztos, hogy jó volt a sportra váltás, mert így mérhetetlen mennyiségű vizet iszom meg feleslegesen.”

április 25.

Annny említésre méltó dolog történt, hogy 11 órát aludtam.

április 26.

Most már hivatalos, lemez is lesz a Másnap műsorból, amiben Cseh Tamás és Csengey Dénes 80-as évek derekán született, de többségében kiadatlan dalait énekli Beck Zoli és Szűcs Krisztián; hiába jó az est, lesz a lemez meg a ma forgatott klip is remélhetőleg, mindig arra lyukadunk ki, hogy nincs egy egyszerű „marketinges” tőmondat, ami kifejezné, mi ez valójában, amiből az est meghallgatása nélkül is le lehetne szűrni, miről van szó – ez a mondat is ezt a tézist igazolja.

április 27.

Pécsi kör, nem akartam benzinre költeni, így ismét kicsivel éjfél előtt fogok hazaérni a Keletiből, de legalább hazafelé olvashatok Hajnóczyt.

április 28.

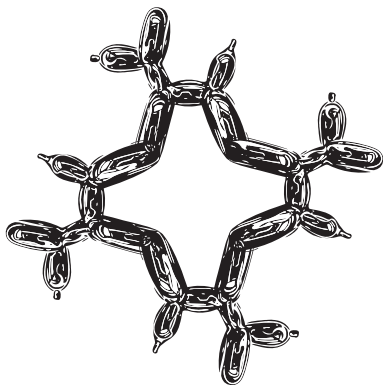
Ma még a munka temetésére is lusta voltam elmenni.

április 29.

Budaörs, születésnap, italok, éjszakai, gyorsétterem, de végre itthon az Üllőin.

április 30.

Szigetmonostoron Víg Misi, majd Szűcs a színpadon, nem is színpad ez, inkább a fedett teraszon, a közönség a kertben, úgynevezett előmajális, jó is lehetne, szerencsére nincs tömeg, de esik, a Carlsberg ihatatlan, szerencsére van a másik csapon Budweiser és az eső is eláll, végül a Duna-parton konstátálom egy rögtönzött tábortűz mellett, hogy a hónapok hosszával nincsen semmi probléma, idejekorán átléptünk a májusba.

Didi Xénia

Májusi mondatok

Május 1.

Debrecen. Egy nő áll kora reggel a szálloda erkélyén, és a város főterét nézi elrévedve. Hosszú út van mögötte, tegnap érkezett. Este már olyan fáradt volt, hogy csak annyi ereje maradt, hogy megmosakodjon, majd azonnal elaludt. Most ott áll a reggeli fényben, szabadon...

Május 2.

Amikor először meglátlak, már három napja megszületél ebbe a világba. Döböntem fedezem fel, hogy a szemed az enyém. Én is örököltem ezeket a szemeket. Az apám szemei. A nagyapád kék szemei.

Május 3.

Keresem a dolgok eredetét, a kiábrándulás forrását, de a templomot elhagyó emberekben a közös pont én vagyok, az egyetlen állandó tényező. Reggelente egy galamb hintázik a villanydrótkon: az Úr figyel.

Május 4.

Arra gondolok, hogy egy hosszú, munkával teli nap után, milyen áldás, hogy van hova megérkezni, hogy van otthon.

Május 5.

A döntéseink olyanok, mint a tükrök. Minden döntésünkben önmagunkat látjuk meg.

Május 6.

Vezetek. Már távolról meglátom a tetemet. Az úttesten egy őz összeroncsolódott teste. Aszfaltra száradt vér. Egy pillanatra ránézek. Élettelen szem mered vissza rám. Egyszerűen ott hagyta valaki.

Május 7.

Elromlott a kávégépj. Elő kellett vennem a régi kotyogós kávéfőzőt. Verhetetlen.

Május 8.

Ma továbbképzés van. Szeretem ezeket a napokat. Sokszor érzek magamban valamiféle tompaságot, szellemi merevséget, és hiányzik a teológia közege, a kultúra közelsége. Hiába olvasok sokat, de még így is, amikor csak egyetlen napra eltávolodom mindentől, rádöbbenek, hogy ez a szellemi bezárkózás, a lassú leépülés, a szúklátókörűség térnyerése engem is le tud uralni. De, ezeken a napokon magamhoz térek. Mintha álomból ébrednék. Olyan eleven vagyok. Élettel teli. Eltűnik a mindennapok csaldottsága. Bárcsak több ilyen nap lenne.

Május 9.

Amikor valaki ismeri teljes múltadat és látja a legsötétebb részeit is, mégis marad: ez a szeretet.

Május 10.

A szabadságot sokféleképpen lehet értelmezni. Jézus a szabadságot az igazsággal kötötte egybe. Azt mondta, e kettő nem elválasztható. A szabadságot az igazságban kell keresnünk. Igazság nélkül nincs szabadság. Mindannyian kevesebbek leszünk a hazugságtól.

Május 11.

Azt kérdezi, miért félek? Én mondom neki, hogy a lelkeség olyan mélyen összeforrott az identitásommal, hogyha nem lehetnék lelkész, nem lennék többé önmagam. Ordítanék.

Május 12.

Apám haja hirtelen fehéredett meg. Egyik vasárnap vettem észre, amikor leültünk ebédelni. Közben arra gondoltam, hogy belőlem nem lesz többé ember, ha elveszítem őt.

Május 13.

Mindenkinek van titka.

Május 14.

Aki nem hajol meg, eltörik.

Május 15.

Este bementem a városba, egész nap dolgoztam, jól esett vezetni. Ahogyan lassan besötétedett, és az utcán sétáltam a kocsim felé, eszembe jutott egy régi város körvonala, amely már a múltam része, valahonnan emlékeim mélyéről tört elő. Az embereknek fogalmuk sincs, honnan jöttem, mit éltem át, min hozott keresztül az Isten, és milyen erőssé váltam általa.

Május 16.

Reggel bemegyek a piacra, megveszem a piros mályvákat. Elültetem őket, a virágládákat a teraszra teszem. Már kint száradnak a ruhák is. Az asztalon könyv (Claire-Louise Bennett: Tó). Ez már a nyár.

Május 17.

Hosszú ideje nem jártam már Nagykárolyban, a város élettől lüktet, sokat változott, de gyermekkorom helyszíneire még ráismerrek, megkérlek, hogy sétáljunk egyet, a kastélynál elmondom, hogy itt ismerkedtek meg a szüleim, a szökőkútnál lefényképezel, a ruhám lobog a szélben, elfordítom az arcom, és akkor látom meg a Monument távoli alakját, átsétálunk az úton, és elmesélem neked, hogy amikor gyermek voltam, nagyapámmal mindig itt sétáltunk, már folynak a könnyeim, és érzem, hogy bár tizenöt éve elment, nekem ő még most is, és örökké valóságos marad.

Május 18.

Ma harmincegy éve születtem, az idő súlyként nehezedik rám. Áldozócsütörtök van, a templomban néhány ember előtt prédikálok. Már őszülök, az idő nyomot hagy rajtam. Belül érzek valamilyen nehezen körülírható fáradtságot. Mintha gyorsabban élnek másokhoz képest. Nagyobb terheket kaptam, amelyek idő előtt megöregítik a lelket. Legalább tíz évvel idősebbnek érzem magam.

Május 19.

Öt éve kaptam a palástomat. Az évek már meglátszanak rajta, pedig megvagyázom. Hordozza a múltat magában. Végig simítok a tulipán mintájú paszományon, és már tudom: az lesz a végakaratom, hogy ebben a palástban, szatmári földbe temessenek

el. Amikor ezt később elmondom neked, elborul az arcod. Nem akarod hallani, hogy erről beszélek. Mindenki másként fogadja el önmaga elmúlását.

Május 20.

A róka a hídon áll mozdulatlanul. Megdöbbsent a nagysága. A szépsége. Nem fél. Csak néz minket. Nem kellene bejönnie a faluba. Azonnal a többiek elé állok. Egyszerűen ilyen vagyok. Nem gondolom át. De, mindig úgy helyezkedem, hogy védjek másokat. Ilyenkor sosem félek. A róka a hirtelen mozdulataimra megriad. Elfut, elnyeli az éjszaka sötétje.

Május 21.

Este együtt nézzük „A Mandalóri” új évadját, persze, én megint olyan fáradt vagyok, hogy harminc percen belül elalszom, de mégis: olykor kevés kell a boldogsághoz.

Május 22.

Pünkösöd nagyhetében elromlik a nagyharang. Áramhiba. Úgy döntök, hogy leállítatom a harangozást, amíg meg nem javítják. A falu nem érti meg, de az én felelősségem, ezt a döntést nekem kellett meghoznom. Erős jelnek tartom az Úrtól, aki az én olvasatomban, így hív megtérésre mindenkit.

Május 23.

Miközben vezetek, a határban egy héja emelkedik az ég felé. Nézem, ahogyan kitarja szárnyát, és rábízta magát a levegőre. Irigység fog el.

Május 24.

Hallottam róla, hogy beteg lett. De, amikor elmentem, hogy vizsgáljam, olyan hitet láttam benne, mint még senkiben. Áradt

belőle az öröm és a hála. Nagyon régen nem szégyelltem már így magam. Mindenem megvan. Mert van még időm. Meg kellene becsülnöm.

Május 25.

Abból is tudom, hogy öregszem, hogy egyszerűen nem tudok már éjszakázni. A húszas éveimben, ha egész éjjel koncerten voltam, és csak hajnalban értem haza, ittam egy kávé, átöltöztem, reggel nyolckor már bent voltam az egyetemen. Most egyszerűen elalszom, ilyenkor nagyhéten sokszor munka közben, miközben éjjel írom a prédikációt, ott alszom el az íróasztalnál égő villany mellett. De, eltelt tíz év.

Május 26.

Carla's Dream.

Május 27.

Márk evangéliuma 10. rész 17-27. versek

Május 28.

Pünkösd vasárnap sokat vagyok úton, lassan kiüresedő falvakon vezetek át, ettől nehéz a szívem, aztán a májusi fénybe tartom arcomat, viszem az evangéliumot, osztom az úrvacsorát, és mégis hiszek.

Május 29.

„Szia Anya! Iszunk egy kávé?” „Igen, gyere. Várlak!” Szeretem ezeket a napokat, amikor lemegyek, hogy kávézzunk egyet. Közöttünk a konyhaasztal mennyi titok őrzője.

Május 30.

Úton vagyok, fél napon át vezetek, megállok egy pihenőhelyen, a kocsinak dőlve eszek, amikor megérkeznek a motorosok, fáradtak, izzadság szaguk van, sokkal nagyobb utat tettek meg, mint én valaha, cseh rendszám, nézem őket, amíg észre nem vesznek, valamit egymás között beszélnek, aztán az egyik felém lép, érzem, ahogyan a testem megfeszül, alapvető védekezési ösztön, megáll előttem, rám mosolyog, felém nyújtja a termoszt, közöttünk a meleg kávé illata a közös nyelv, értjük egymást: mind utazók vagyunk.

Május 31.

Vezetek. Előttem az út végtelensége feloldoz.

S.D.G.

Tóth Norbert

1mondatok

Június 1., csütörtök

Tollat, papírt! – kiáltanám, ha nem lennék iszonyat másnapos.

Június 2., péntek

Jaroslav néha felkiált a terpentingőzből: Munka! Munka!

Június 3., szombat

Közeleg.

Június 4., vasárnap

Nyílt nap. Nem sokáig maradnak a vendégek a mi műtermünkben.

Június 5., hétfő

Készül a világ legunalmasabb egymondatos hónapja. (Napi pozitívum: Linn és Kornél benézett ma.)

Június 6., kedd

Közeleg.

(Filp Csabi egerszegi főzését lemondják. Kezdődik a mit kezdjünk 60 db bőrös csirke felsőcombbal és a csontokkal című performansz, de Sipos Feri gyorsan megoldja.)

Június 7., szerda

Installálás a Liszt Ferenc Hangversenyterem előtt, este fröccs Nemes Csabáékkal. Mindkettő jó volt.

Június 8., csütörtök

Itt van. Én vagyok itt, ott. Pécsentt. Össze-vissza beszéltem a szóbeli meghallgatáson.

Június 9., péntek

Tegnap volt, ma festek.

Június 10., szombat

Megérkezett Kínai Csabi és családja. Zoliék beugrottak a városba, ezért én tartom fel őket. Szóval. Kedves, érdeklődő emberek, a Ludvig Nemzetközi Művésztelep nagylelkű támogatói. Este zárás. Rengetegen vannak.

Június 11., vasárnap

A telep rendszert adott az életemnek. Máris hiányzik.

Június 12., hétfő

Újra edzés: bele fogok halni ennyi kihagyás után.

Június 13., kedd

Nagyszüleim sírja méhlegelő. Apámmal rendbe tesszük. A Mama jól van.

Június 14., szerda

Nem is tudom, hogy történt-e ma valami érdekes. Heti négy nap edzés, és mégis a szerdai pihenőnapot várom a legjobban. Mintha muszájból csinálnám. Fura.

Június 15., csütörtök

Este nyújtunk.

Június 16., péntek

Egymondatokat gépelni egyujjas kesztyűben + meglett a Simsonom.

Június 17., szombat

Tegnap délután Szombathely Varga Bálinttal. Megnyílt az Urban animals a Képtárban, amit Farkas Imi és Baki Orsi kurált, utána meg TÓT Endre kiállítása az Írókéz Galériában. Sok rég' nem látott barát újra látva. Jó!

Az idős mester egy fotelban ül, Bordács Andrea beszél, de nem halljuk, mert az első sorban álló elegáns pár folyamatosan dumál. Szesze odamegy szólni. Az ír nagykövetnek fordít a szinkrontolmács hölgy. Örülök, hogy ott voltam.

Június 18., vasárnap

Jánossomorján jártam, baseball meccset láttam. A kiállítást felraktuk. Thanks to Móni, Petya and Ricsi.

Június 19., hétfő

Te jó ég, instagramozom!!! Állítólag kell.

Június 20., kedd

„Győzelem! Magyarország-Litvánia: 2-0! Hajrá Magyarok!!!”

„Gratulálok, Polgármester úr!” – a komment.

Június 21., szerda

Sötét Zala. A város, ami saját maga valósította meg a ráaggatott sztereotípiát. Elios-lámpák vannak, fény és felelősségvállalás nincs. Ez már valami, b+. Egy darabig sántítani fogok.

Június 22., csütörtök

Műtermi 44 fok. Felüdülés lemenni a frissítő 34-be.

Június 23., péntek

Attila – nekem a Hentes – megnyitotta a Szekők budikkal és budik nélkült a Glázer-Kozma Galériában. Norbiék csupaszív házigazdák. Gluténmentes zserbót is intéztek.

Június 24., szombat

Kornél adott egy régi bukósisakot, amire rá kellett tennem a kezem. Vándor Csabi rávakuzott. Rajta maradt a tenyerem árnyéka. Háda Fruzsina krumplit szült. A Buharovok szuperek. (Boycott propaganda – 5. antimilitarista Saloon/Proxy-béke – Kassák Múzeum, Múzej.)

Június 25., vasárnap

Valaki mondta, mennyire unja, hogy minden kiállítás megnyitó zenéléssel indul, és, hogy ez ugyanolyan, mintha egy koncertet festményekkel nyitnánk meg.

Csak úgy felmutatni és átvinni pár képet a közönség előtt. Meg akarom csinálni. Remélem, valaki felkér.

Június 26., hétfő

Szükséges lenne egy kis digitális detox.

Június 27., kedd

– ...@gmail.com. Erre a címre várjuk az illusztrációkat az életeredről. Köszönjük, öllelek.

– Akkor elég egy kép egy pocsoljáról?

Június 28., szerda

Este Pestre. Pakolás fél 9-kor a Dobozi utcában Mónival, Vándor Csabival és Hevesi Nándival, aztán kocsni el, aztán szállás, aztán gyors fröccs Filip Csabival a Főfotó kocsmájában. Véletlen összefutás Berka Attilával a Fecske előtt. Mindez 3 órán belül. Szeretem ezt a várost.

Június 29., csütörtök

Majdnem a Hunniára szálltunk fel a Pannónia helyett a nagy kapkodásban. Éljen az ifjú pár: éljen Gosia és Isti!

Június 30., péntek

Melókért be a Collab Galériába – Frau Gazdagot mindig örömmel látni –, aztán rohanás haza, délután interjú a városi tévében. Fénylő fejjel beszéltem össze-vissza a képzőművészetről.

Benedek Szabolcs

Egy mondat –

2023. július

1.

Gyorsuló idő, még csak most kezdődött az év, máris eltelt az első fele, még csupán most rugaszkodott neki a nyár, máris rövidülnek a nappalok, még alig volt reggel satöbbi (Petőfi).

2.

Az órák elsejét mutat, június 30 napos és nem tekertem tovább a dátumozást, erről megint az jut eszembe, jó volna akárcsak egy nappal is fiatalabb lenni, na jó, abbahagyom a nyavalygást, elég a midlife crisisnek csúfolt (korai?) halálfélelemből.

3.

A tengerig vezető út sose lehet hosszú, annál inkább az idő, amelyet távol töltesz a tengertől.

4.

Az egyik lányom azt kérdezi, a dalmát városok hogyan úszhatták meg ennyire épen a történelem viharait, például azért, mert egyik oldalról a hegyek, másik oldalról az Adria öblei és szigetei védik őket, nem beszélve arról, hogy a történelem túléléséhez erő és leleményesség, na meg némi szerencse is kell – július 4.

amúgy is történelmi dátum (melyik nem az?), nem is annyira az amerikai függetlenség napja jut eszembe, sokkal inkább, hogy 70 éve lett először miniszterelnök Nagy Imre, és 69 éve buktuk el a második futballvilágbajnoki döntőnket.

5.

Nem az volt megindító érzés, hogy egy és negyed év után, immár A spalatói boszorkány társaságában újra Split utcáit róttam, hanem pár órával utána, végiggondolva az útvonalat.

6.

Az autópályán megelőztem egy román autót, közben utolért egy fekete színű, közhelyesen lesötétített ablakú járgány, de úgy, hogy kábé megtolt, kénytelen voltam sebesen visszasorolni a román elé, aki azt hihette, büntetőfékezek, visszaelőzött és büntetőfékezett, kis káejrópai pornográfia.

7.

Ringo Starr 83 éves, ennek kapcsán azt nyilatkozta, hogy semmi nem okolja, hogy ennyinek érezze magát, fejben ő még csak 27 éves, hja persze, az életkor mindössze egy szám.

8.

A tegnaphoz tartozik, de abba az egy mondatba nem fért bele a szigeti találkozás Pistáékkal, a lányaim ma reggelinél megkérdezték, pontosan honnét ismerem őket, egy harmincéves barátság egyetlen mondatba pláne nem fér bele, jó volt a szigeten (is) és kész.

9.

A tenger örök elvágódás, azonban vissza kell térnem a szárazföldre, vár három novella, két recenzió, egy tárca és egy interjú, nem mellesleg az ókor óta napi minimum kilenc órában hivatalnok vagyok.

10.

Generation gap: megbeszéled a fiatalemberrel, hogy találkoztok fél hatkor a bejáratnál aláírni a papírokat, háromnegyedig vársz, majd felhívod, mire ő azt kérdi, hogy merre vagy – de hát itt vagyok fél hat óta, ahogy megbeszéltük; ja, azt hittem, még megcsörgetsz, ha ideérsz.

11.

Nem tervezett oda-vissza villámút Siófokra, késő este is fülledt idő, ha Márai lennék, azt írnám panaszos gőggel a naplómba, hogy sirokkó, majdnem látom a Balatont, de nincs kedvem elmenni a partig.

12.

Fojtogató hőség, ragacsos ing, forró levegő, világvége.

13.

Reggel felhőszakadás, a hőség után végképp jólesik a biciklizés a zuhogó esőben, a jövő évi regényre aláírva a szerződés.

14.

Szabadság, egyenlőség, testvériség, Andrissal a kocsmában, helyesebben előtte, az utcára helyezett székeken: cseh sör, magyar zsírosdeszka mellett, világmegváltás nélkül, ellenben igazán mély és mélyen igaz, őszintén intenzív és intenzíven őszinte (ritka) barátság.

15.

A szombat nem várt kérdése: te időképes vagy köpönyeges vagy? Internetes meteorológiai oldal ide vagy oda, mindenütt rohadat meleg van (ez már két mondat, bocsi).

16.

A forráságra (lásd: sirokkó) tekintettel nem akartam elmenni otthonról, mégse bírtam megállni, merthogy a Facebookon a Beatles-rajongók körében körbefutott a hír, miszerint a Lidl-ben a kisautók között 799 forintért tenyérnyi műanyag sárga tengeralattjárót kapni, nem kellett messzire tekernem, a második boltban már volt, elhoztam mindkettőt, az egyiket kibontom, a másik bontatlan marad, ez a rögeszmés gyűjtőszenvedély.

17.

„Délután átjön hozzánk a vejem” – szokni kell a helyzetet, hogy amikor hazaérek az átforrósodott irodából, a nagyobbik lányom egy szimpatikus fiatalemberrel üldögél a kanapén.

18.

Hosszú évek óta sokak meggyőződése, hogy én „annak” a Benedek családnak a leszármazottja vagyok, egynek mindenképpen, ezen a kora estén viszont egy izgalmas beszélgetés Elek apó ük- és Marcell dédunokáival.

19.

A nap újrafelfedezése a búrkipli, köszi, Peti és Milán!

20.

Ebben a hónapban 9 éve, hogy városszerte mindenfelé biciklivel járok, hóban, esőben, kánikulában; praktikum: ezzel lehet a leggyorsabban és legkönnyebben Budapesten belül bárhova

eljutni, na és a mozgást, a sportot is be tudom ezáltal a sűrű napjaimba illeszteni, próbálom lenyelni, hogy ebben is nemegyszer politikát látnak, aki biciklizik, az sokak szemében állást foglal, ami igaz is, állást foglalok, fellengzősen szólva a jövő, de legalább annyira magam mellett.

21.

Vihar a Népszigeten, mintha egy Verne- vagy egy Aszlányi Károly-regény címe lenne.

22.

Tomival pakolunk a józsefvárosi lakásban, a házban, de az utcában is szó szerint megállt az idő, persze korántsem a könyvek és a vinillemezek miatt.

23.

Jó film az Oppenheimer, azonban a szuperlatívuszokat talán nem érdemli, megrázó pedig inkább azok számára lehet, akik eddig nem voltak teljesen tisztában az atombomba lényegével, érdekes, hogy a tévében a nyolcvanas években vetített sorozatot nem emlegetik a mostani film kapcsán, pedig legalábbis én viszonylag jól emlékszem rá – az meg például dramaturgiai hiba, hogy a hajnal 5:30-as kísérleti robbantást a mozi teljesen sötétbe teszi, holott ma is megtapasztalom, hogy július közepén olyankor már minimum pirkad, de inkább világos van, persze ez legyen a legkevesebb.

24.

Mai egymondat egy recenzió elé: „Rosszkedvű időket élünk, idegesek, frusztráltak, és emiatt nemegyszer dühösesek, sőt ag-

resszívak vagyunk, már például pusztán azért, hogy nap mint nap biciklire ülök, az utakon találkozom a gyűlölködés valamilyen megnyilvánulásával”.

25.

A Szabadság hídnál fölbukkan a Kisfaludy gőzös, épp egy hipermodern szállodahajó mellett halad el, megkapó látvány a régi és az új, ösztönösen nyúlok a telefon után, hogy fotózzak, posztoljak, aztán megáll a mozdulat, elhatározom, hogy most tényleg megélem a pillanatot.

26.

Ja, hát az én számban is szaporodik az idegen anyag, megkaptam a második koronát – de az is lehet, hogy a harmadikat, gyorsuló idő, nem is lehet számba venni.

27.

Szerkesztői kérésre megzenésíték egy esszét, átgyúrom novellává, a szerkesztő úr postafordultával visszaír, hogy ez mennyire remek anyag (tényleg jobb lett), benne van Petőfi vitéz vezére, dicső tábornoka, csak a véletlen hozza így, de nem sokkal később Petivel cseh sört iszunk a Bem moziban.

28.

Az általuk megadott határidő után pár perccel megyek a megrendelést átvenni a fordítóirodába, keresik a dossziét a polcon, nem találják, utánanéznek a gépen, az adminisztrációt intéző munkatárs kétségbeesetten átlohol a szomszéd irodába, fojtott hangon szentséggel, visszajön, és azt mondja, tíz perc múlva kész – elfelejtették, vagy nem tudom, de ettől megint az az érzésem támad, hogy lassan, de biztosan csúszunk szét mindannyian.

29.

Másutt is elmondtam már: amikor a Föld megmentéséről beszélünk, valójában az irhánkat szeretnénk menteni, a bolygó túl fog élni bennünket, üstökösbecsapódás, jégkorszak stb. után az a pár ezer év, amelyet az ember itt töltött, csupán átmeneti kellemtelenség volt neki.

30.

Az első megjelent novellámnak az a címe, hogy Az utolsó emberöltő, tizenhét éves voltam, amikor írtam, benne van az is, hogy divatosak lettek a skandináv tengerpartok, ma olvasom, hogy az emberek hamarosan oda fognak járni nyaralni, a Mediterráneumban már most pokoli a forróság, cudar dolog vátnak lenni – a Honvéd viszont némi mázlival nyer az NB II. első fordulójában.

31.

Nemrég olvastam egy interjút egy kutatóval, azt mondta, hogy az emberben még javarészt az állati gének dominálnak, elsősorban enni, menedéket szerezni és szaporodni akar, a hosszú távú túlélés szándéka legföljebb valahol a távlatokban mutatkozik meg előtte, a carpe diem erősebb, márpedig amíg ez így van, addig a bolygó megmentéséről szóló üzenetek csupán hangzatos szép szavak maradnak, keserű hangulatban ér véget a július; egy fiatal írókolléga azt kérdezi, hogy vagyok, aztán kiderül, hogy ő is ugyanilyen nyomott, nem tudjuk az okát, vagy nagyon is.

Korsós Gergő

Egymondatok

(augusztus)

Augusztus 1.

Nappal Schiller, este Witcher, avagy: felnövés sikeresen elh拉斯ztva.

Augusztus 2.

„Amaz emberbarátnak bizonyul, de úgy, hogy éppenséggel nincs valami magas fogalma az emberről és az emberségről; emez oly nagyra tartja az emberséget, hogy emiatt abba a veszélybe kerül, hogy megveti az embereket. Amannak nem jut eszébe, hogy az ember másért is létezhet, mint hogy jól és elégedetten éljen; hogy csak azért kell gyökeret vernie, hogy törzsét a magasba növevessze. Emez nem gondolja meg, hogy az embernek mindenekelőtt jól kell élnie ahhoz, hogy egyaránt helyesen és nemesen gondolkodjék, s hogy gyökerek hiányában a törzsnek is vége.” Schiller: A naiv és a szentimentális költészetéről. Na igen.

Augusztus 3.

Ahogy megyek egyre lejjebb, úgy közelít a vers.

Augusztus 4.

Vendégségben voltam Baka István özvegyénél, Baka Tünde né-
ninél. Volt Irodalom, Élet, Bor, Vacsora. Valahogy így képzeltem
kamaszkoromban a vendégségeket. Azt mondta, hogy Bakánál
mindig a léleknél kezdődött a vers, amellé került az adekvát
forma. Az öreg Baka még tudta!

Augusztus 5.

Szeretem Cseh Tamást, de a nagy dózistól csehtamásfütyty-izso-
nyom lesz.

Augusztus 6.

Teremőrködöm ma is, gályázom, lapátolom az időt. Egyébként
elolvastam a Halászóembert. Olvassátok el ti is!

Augusztus 7.

Bánatoskodhatunk, de talán jobb, ha belemegyünk az őszinte,
szívből való katarzismegmentésre. Ha már úgylis meghalunk.

Augusztus 8.

Hajnali négykor keltem, repülővel Budapest – Stuttgart, Stutt-
gart – Hamburg.

Augusztus 9.

Elbicikliztem a régi hamburgi gimnáziumomhoz, meg a focipá-
lyára, ahol az edzések voltak.

Augusztus 10.

Az egész bramfeldi, kertvárosi Hamburgban ott van a tizenöt
éves énem. Fájdalmas dolog ez a nosztalgia.

Augusztus 11.

Unokatesóm házasodik, skybar, gyönyörű kilátás a kikötőre. SO-SE HALUNK MEG!

Augusztus 12.

Fáj a fejem.

Augusztus 13.

Az ember mennyire szereti a családját, és mégis, mennyire könnyen el tud szaródni a hangulat.

Augusztus 14.

Nagynénéméknek Goethe rézkarc lóg a vendégszobában. Még van remény!

Augusztus 15.

Anna húgommal kirándulunk a városban. Találunk egy Harry Potteres kávézót a speicherstatti csatornáknál. Ma minden úgy összeállt, mondja. És tényleg.

Augusztus 16.

Elmentem a nagybácsimmal a Hamburger Kunsthalléba. Caspar David Friedrich, Picasso, Emil Nolde, na meg Averckamp, Van Dyck, Rubens és társai! Imádom a németalföldieket, nem mint-ha az olaszok rosszak volnának, és nem mintha a németalföldieknél ne lenne meg az egészséges titok, de mégis emberköze-libb nekem.

Augusztus 17.

Keleti tengeri mélázások. Imádom látni a végtelent. Valószínűleg ez azért is van, mert mindig behatárolt a gyerekkori táj, a szekszárdi dombok, meg a Gemenci-erdő. Kedvem támad hajóra szállni, meghódítani a végtelent!

Augusztus 18.

Ne politizálj, mert bajod lesz, mondta apám, majd leszálltunk a lübecki gyorsról.

Augusztus 19.

Utolsó este indulás előtt, utálok búcsúzkodni, minden olyan szomorú. A szomszédban üvölt a funky, gazdag németek kiesztik, én csak arra gondolok, hogy holnap újra Budapest, szmog, taposómalom. De most mintha a város is búcsúztatna, legalábbis kedvem támad hinni ilyenekben.

Augusztus 20.

Visszaút. Szürreális, Jim Jarmuschos családi taxizás hazafele. Rég ettem-láttam ilyen finomakat, és azt hiszem, sajna, egy jó ideig nem is fogok újra.

Augusztus 21.

Sokallom a menzás pásztorharonyás húshoz adott almapaprika árát.

Augusztus 22.

Meghallgattam, a Partizános Pogátsa Zoltán vs. Ungváry Krisztián interjút. Tematizálta egyikük, hogy mindig a politikától várjuk a megváltást, alulról szerveződő közösségek nincsenek, ha állandóan felülről várjuk a szebb jövőt, és mindig a politikával foglalkozunk, mikor alkotunk, mikor szervezünk közösségeket,

mikor próbálunk építeni valamit. Azt mondják, hogy alkotni csomó más úton könnyebb, mintha „szétnapipolitizálnánk” magunk.

Augusztus 23.

Világító villanykörteket tettem szegélyként a Word-ben az egy-
mondatokhoz. Hátha elkap valami menő heuréka pillanatot.

Augusztus 24.

Elovestam Sipos Balázs „A polgárság mint autonóm kontraszt-
társadalom (ellenkultúra); Néhány megjegyzés a késő Kádár-
kor irodalmának közösségiesüléséről” című tanulmányát. Revel-
atív erővel tudott rám hatni, hogy egy magát radikális balol-
dalinak tartó ember forradalmibbnak gondolja a kor polgári iro-
dalmát az akkori hivatalos marxista kultúrával és filozófiával
szemben.

Augusztus 25.

Látom, ahogy idősebb költő ismerőseim milyen szomorúan tud-
nak bandukolni a világban. Nagyon félek, hogy velem is ez lesz.

Augusztus 26.

Hallgassátok meg Billy Joeltől a Viennát. Megnyugtató szép-
séggel mesél arról, hogy a felnövés mégse olyan sürgős.

Augusztus 27.

Összevesztem egy kulcsáristával. Nem tudom megérteni, hogy
gondolják, hogy nem létezik szerző, a szöveg írja magát. Ezzel
nem azt mondom, hogy előre tudni fogom, mi lesz a hatvan-
hetedik soromban, DE: legkésőbb a szerkesztésben nem árt, ha
tudom, ez és ez miért is marad ott. Pont a Sipos tanulmány írja,
hogy a kulcsáristák bálványai teljesen tudatosan írtak, a nyelv-

romlást üldöző nyomozókként dolgoztak. Hogy írhatja így magát a szöveg, hogy lehetne a Szerző halott, ha a posztmodern írásmód ilyen erős tudatosságot követel?

Augusztus 28.

Félbehagyott verseim felkeltettek álmomból. Kést szorítottak a torkomhoz, megeskettek, fejezzem be őket.

Augusztus 29.

Vida Kamilla hív, kérdezi, hogy mit csinállok, élet témájú idézeteket kéne nézgessek, mondom, hátha jön valami, nehogy beégessem itt magam az Egymondatokkal. Hát írjam őt bele, mondja. Tessék, beleírtalak, látod.

Augusztus 30.

Csodálatos a Tonio Kröger. Ahogy végül a háborgó Életet választja az esztétista sterilitás helyett.

Augusztus 31.

Ha nem írom meg a kötetem, más nem is fogja megírni helyettem... de már üvölt a Vangelis, Locker Dáviddal közös mottónk eszembe jut: MEGCSINÁLJUK!!!

Bódis Kriszta

Harminc kérdő mondat?

Miért kiált, mit óhajt, kérdez, jelent ki és mire szólít fel..., mit mond a mondat?

Miért érzem olyan varázslatosnak, hogy éppen akkor néztem egy gesztenyeágra, amikor elengedett egy termést, a gesztenye a földre hullott, kiszabadult a tüskés héjából, gurult egy kicsit, s közben az ág visszarebbent?

Hova tűntek az évszakok?

Miért gázolnak a gyerekek boldogan az avarban, és én miért nem, ki tiltja meg?

Milyen többletjelentése van annak, hogy minél több születésnapot ünnepelünk, annál távolabb kerülünk a születés napjától?

Elfelejtettem volna, hogy valamikor hittem az öröklétben, kitárgult a világ, fellélegeztem, és nem féltem a haláltól?

Ha nincs ősz és szeptemberben még boldogan harsog az erdő,
nincs elmúlás?

Ki fog sajnálni engem, ha én magamat nem tudom megsajnálni,
hogyan éjt nappallá téve dolgozom?

Kip-kop ki kopog, csak nem te vagy, a kis gesztenyegyerek itt a
tenyeremben, mint a mesélő múlt?

Miért szokatlan, hogy én még felismerem a cinegét, de a fiam
jobban hisz a madárfelismerő applikációnak?

El lehet azt fogadni, hogy az iskolába induló gyerekek és az
iskolák között is évszázadnyi távolságok vannak?

Azt tudom, hogy mit jelent, ha vörös az ég alja, de mit hoz az idő,
ha zöld?

Jól sejtem, hogy ha megvan egy nap mondata, akkor az a konkrét
nap feloldódik benne?

Ugye csak képelem, hogy egyes történelmi korszakokban az
ember korzón sétafikál a pokolba?

Hogy lehet, hogy huszonöt év után is elsüllyedünk a sárban a
cigánytelepeken?

Lehetek dühös, mint a lángolva szertefutó vadszőlő egy kőkerítés
romjain?

Tudja-e a természet, hogy ősszel egykoron nem zöldültek a barát-
rázdák?

Vajon a magyar siralomháznak mindegy, hogy nyár vagy ős, záporozó könnyei őszinték?

Miért hiszi a többség, hogy nem politizál, amikor ezzel politizál a leginkább?

Huszedikén ugyanolyan a bánat, mint szeptember bármelyik napján?

Ha ma azt mondom, kezdjünk újra mindent, újrakezdjük?

Hiszek abban, amit mondok, vagy maradjak csendben, és megtudom, hogy nem maradtam le semmiről?

Felismerem a semmit, vagy akkor már nincsenek kérdések?

A hajnalhasadás olyan, mint a szívfájdalom?

Hova-hova?

Honnan tudom, hogy ezt a mai napot nem csak képzeltem?

Mi történik, ha elfogynak a kérdések a pokolban, eljött-e akkor a mennyek országa?

Hálátlan vagyok?

Miért olyan elképzelhetetlen ma, hogy huszonhat évvel ezelőtt "életet adtam"?

Vége?

Haász János

Október

Október 1.

Vasárnap van, a nyarat idéző lusta napsütés mászik át az ablakon, mintha nem is október kezdődne, de hát hogy is kezdődhetne október vagy bármi, ami naptári, éppen vasárnap, ami a legnyilvánvalóbban a végét jelzi valaminek a naptárban, nyilvánvalóbban a 31-nél például, hiszen az nincs minden hónapban, hogyan lehetne a vasárnap a kezdete bárminek, kérdezem magamtól, miközben éppen elkezdek valamit ezen a vasárnapon, ezt a harmincegy napon át tartó gondolatfolyamot, önmagam ellentmondása vagyok, aki talán indokolatlanul kényszeresen kötődik a naptári napok rendjéhez, talán azért, mert legalább abban van még valami kiszámítható ebben az egyre kiszámíthatatlanabbban, amikor nyári napsütéssel kezdődik az október, ráadásul épp egy vasárnap.

Október 2.

Karikó Katalin Nobel-díjat kapott, nagy magyar sikernek hazudhatnánk ezt, ha itthon nem omlana épp össze a természettudományos oktatás és nem emlegetné a kommentelők egy el-

enyészőnél láthatóan nagyobb hányada tömeggyilkosként; bezeg ha futballista lenne, a nagykorúton az éjjel soha nem érne véget.

Október 3.

Két magyar Nobel két nap alatt, önző bölcsészkedés azt gondolnom, mégis azt gondolom, hogy Krasznahorkai esélyeit sajnos nagyban rontja ez.

Október 4.

Apám ma lenne 73, mostantól már több, mint kétszer annyit élt volna, mint amennyi jutott neki, és nekem négyszer több jutott volna belőle – számokkal álcázva sem kisebb a gyász.

Október 5.

Nagy lemaradással olvasom Géczy János Murteriáriumát, a legolvasmányosabb és legkomplexebb leírása annak, ahogyan az életünket szépen odébb költöztetjük, és attól az az élet még ugyanaz marad, csak teljesen más az, amelyet meglátunk belőle és benne.

Október 6.

A hétvégén volt egy születésnap, még mindig jönnek róla a Facebookon fotók, düh és szomorúság keveredik bennem, boldog emberek, cserbenhagyóknak látom őket, akiket látszólag én hagytam cserben, ideje van újra a 30y-tól a Ha igaznak, az az én der Anfangom und das Endém, azzal ért véget és azzal kezdődött minden, hogy az a minden újra véget érjen, és ugyanolyan nemtelenül, azzal, hogy „ha igaz, hogy jó az ember, akkor semmi nincsen a helyén”.

Október 7.

Jó egy hétig húztam egy megfázást, sikerült szövődményekkel súlyosbítanom, ha már a Nobelek hetében vagyunk, hát reménykedem legalább, a gyors gyógyulásban is, de főleg abban, hogy egyszer egy orvosit vagy kémiait végre az kaphat, aki a megfázás nevű nyavalyára talál valami hatékony gyógymódot.

Október 8.

Újabb felfoghatatlan tragédia, a harmadik világháború újabb mocskos terepe, civilek, gyerekek, túsok, egy ország, ami örök-ké lángokban élésre ítéltetett – micsoda istenhit lehet emögött.

Október 9.

A pokolban biztosan mindig hétfő van, hideg őszi hétfő, talán esős és ködös is.

Október 10.

Megvettük a jövő évi Fishing-bérleteket, most már talán el is gondolkozhatunk rajta, hogy lehet-e egy tíz hónapos kisbabával (csecsemővel?) fesztiválozni, pláne sátrazni.

Október 11.

Két nap múlva bemutatjuk Kiss Ottó régi-új és vadonatúj gyerekverses könyvét, nagyon várom, hogy újra találkozzunk, egészen más ember lennék, ha ő nincs, ha bő harminc éve nem ismerkedtünk volna meg.

Október 12.

Az ügyeleti munkában az a legrosszabb, hogy belekérgesedünk a borzalmakba: nézem a gázai képeket, és nem érzek semmit, túltöltött, kisült a szív.

Október 13.

Kiss Ottó könyvbemutatója nemcsak Kiss Ottó miatt volt emlékezetes élmény, Kiss Lacival is találkoztunk, író-tanár ő, most épp kétlaki életet él Gyula és Budapest között, izgalmas kalandnak érzem, becsontosodtam mostanra a fővárosi létbe, jó lenne valami hasonló kétlakiság.

Október 14.

Német nyelvleckéket veszek, Jaj ne, a ló megzabálta a szent krumplit!, adja feladatul az okostelefonos applikáció a mondatot, amiből egyszer még novellacím lesz.

Október 15.

Repülőjegyeket nézünk egy appon, valamit érezhet a lelkiállapotomból, „Utazás bárhová 2024 során” írja ki, és csak egy irányba kínál jegyeket.

Október 16.

Milyen furcsa hullámokban élek, bő két éve még főszerkesztő-helyettes voltam, most az ebédnél tudatosul bennem, hogy lejárt a próbaidős újságírói szerződésem.

Október 17.

Apagépről írtam egy verset a Szitakötő magazinnak arról, hogy a kitűnően gépesített otthonok sem lehetnek elég kitűnőek.

Október 18.

Ma egy olvasóm megmutatta, milyen a vallási türelem: egy cikem nyomán (sima lapszemle egy független orosz portálról) megkaptam, hogy keresztényüldöző szar senkiházi parazita vagyok; mondjuk mit sírok, Koppány szívesen megúszta volna ennyivel.

Október 19.

A lányom visszaadta a Töredék Hamletnek kötetet, hogy neki József Attilától a Nagyon fáj jobban bejön, miközben amiket ő ír, azokban sokkal jobban benne van a „Ráomlasz mindenedre. Úrnél / tágabb hiányod kiszakad / belőled és egyszerre felragyog” érzése, mint bármelyik József Attila-versé.

Október 20.

Van egy évforduló, most az ötödik, életem legfontosabb ötödik évfordulója talán, olyan, ami nélkül nem születtek volna meg például az, hogy „mostanra piros betűs ünnep lettél / megsokasodtál / odalapozok hozzád / amikor a falak repedéseiből / előbújnak a mohó árnyak / amikor összecsomósodik / a szívemben a lelassult idő / amikor rám telepszene / a sötétből előbújt szavak”.

Október 21.

A mai nap szakmája, öt év és egy nap után előbukkanva: molekuláris marketingjogász.

Október 22.

Megjött egy kupacnyi könyv, hatalmas elmaradások, Darvasi Lacitól a légiutas-kísérő, Benedek Szabitol a spalatói boszorka, Szeifert Natáliától az Örökpanoráma, már csak az kellene, hogy olvasni találjak időt, vennék ezt is, házhoz szállítással, hogy azzal se teljen, amíg érte megyek.

Október 23.

Ökölbe szorult ünnepféleség, a pesti srácok emlékeit saját hányásunkba dobtuk, ami előbb fel, aztán aláálltunk, egy olyan szegényországban élünk, amely nem úgy táncol, hanem amúgy, megszegyenülten, bemocskolva.

Október 24.

Újrakezdtém az úszást, ezer méter után áttetsző testű papucs-állatkának érzem magam, akit frissen megnyílt atomreaktorba sodort a szél.

Október 25.

A Szitakötőnek küldött versem végső változata az emberek munkáját veszélyeztető robotok és a palacsintasütés különös viszonyát taglalja, de csak tavasszal fog kiderülni, hogy hogyan.

Október 26.

A lányom nyolc hete született, és nyolc hét alatt bebizonyította a most már hivatalosan is nagycsalád családunk, hogy a szeretet nem nevező, hanem kitevő: ahogy egyre több emberre jut, annál nagyobbra duzzad.

Október 27.

Szakadó esőben egy bezárt egyetemet keresni, közben elcsípni egy mondatot dohányzó boltosoktól: „esküszöm, Gyuri volt abból a családból a legértelmesebb, az elitta az életét legalább”, fűszer a napban.

Október 28.

Novemberben gyökérkezelés, a fogorvos szerint a fogsorom remek állapotban van „a koromhoz képest”; a dicséret, amikor a kevesebb több lett volna.

Október 29.

November 21-én egy irodalmi esten tizenegyen felolvassunk, vagy felolvassák avatott színészek egy-egy novellánkat, férfi és női hangra írtat is küldtem, kíváncsi vagyok, melyiket tartják jobbnak.

Október 30.

Azok után, hogy kitiltották a 18 alattiakat egy múzeumból, ahol fotóriporterek valódi életet bemutató képeit nézhetnénk, feltehetnénk a kérdést Novák Katalinnak, hogy akkor a gyereknevelés tényleg a szülők ügye-e, feltehetnénk, de minek, úgysiszintikus és hazug válaszokat kapnánk egy olyan nyelven, ahol már semmi nem azt jelenti, ami jelent, ahol semmi nem jelent semmit, a háború béke, a békepártiság háborúpártiság, az ellenállás szabadsága a behódolás parancsa, nem a könyveket fölizzák itt be, hanem az agyakat.

Október 31.

Hétközi hétvége jön temetőjárással és emlékezéssel, múltépítéssel, szembenézésével annak, hogy az emberi aggyal felfoghatatlanból, a végtelen térből jövőnk és oda tartunk, azon túl, ami én vagyok, mindig van a mi is, szülők, nagyszülők, dédszülők, ükszülők, gyerekek, unokák, dédunokák, ükunokák, végtelen mennyiségű és hosszú egyenesek egyetlen metszéspontja a jelen, az én.

Ráday Zsófia

Novemberi egymondatok

Megpróbáltam kiszámolni, hogy mikor nővök fel. Ez a harminc- ismeretlenes egyenlet lett belőle. Ha valaki tudja a megoldást, szóljon! #nogrownupnovember

1 új fóbia: nem a magasságtól félek, hanem a magasság alatti mélységtől.

2 liter borból teremtünk hét és fél deci rosszat (kezdő forraltbort főzők alapvető hibája) és egy jó beszélgetést – adaptáljuk a csodát.

3 név fér nagyanyám gyorstárcsázójára; *Zsófi* lecsúszott róla – 1999 egyik legnépszerűbb lánynevének természetéből adódóan talán pont a kontaktlista legvégére.

4:03-kor a nyugati kultúra csúcsára érünk Dominikkal és Józsi-val, azaz elindítjuk a *Shrek 2*-t; pár óra múlva életem legemberpróbálóbbs másnapja – jégcsapretket hányok, kékáfonyát, tekilát és forralt bort: úgy tűnik, a szervezetem már felnőne és

egyre gyakrabban kérdezgeti tőlem, hogy *ez már végre az?, ott vagyunk már?, ott vagyunk már?, ott vagyunk már?...* *erős tiltakozás in swampish ogre*

5 kilométert akarok ma futni; több, mint 7 lesz belőle: kompenzáció az előző nap miatt, vagy tényleg ennyivel jobb 2600 méterrel még arrébb? Egyáltalán *ott vagyunk már?* Hol? Ez egy futópad, te hülye picca.

6 óra telt el azóta, hogy valaki megkérdezte tőlem, milyen az „utazós hangulatom”; akkor nem tudtam rá válaszolni, mert éppen utaztam – most kiderült, pont ilyen: lekésem az egyik kését, a következővel várunk egymásra; közben elképzelem, hogyan tud szeretni egy forgóvázban keresztirányban elhelyezett Voith SZH 590-es, teljesen rugózott, üreges tengelyű vontatómotor, és én hogy tudnék szeretni vele egy Magyarországhoz hasonló távolságot.

7x

8.-ban voltam utoljára hittanórán, előtte 8 évig minden héten kétszer; már nem tudnék felidézni pontosan egyetlen aranymondást sem, de emlékszem Klári néni trigger warning-jára a bibliai időutazós rajzfilm egyetlen véres, Góliátölő jelenete előtt (persze, hogy ezt a részt bámultuk a legnagyobb érdeklődéssel); ahogy a közös imádság alatt somolyogva összenézünk Zsófi-val, miközben mindenki más igyekszik csukva tartani a szemét, mi próbáljuk minél nagyobbra nyitni; a *Jézus, hajnalcsillag* egyre gyorsuló, végül már fokozhatatlan tempójára, amibe jobban belegabalyodott a nyelvünk, mint később bármelyik részeg, mentolos cigiízü és ügyetlen csókba az első gimis bulikban és em-lékszem a kistanárra is másodikból, aki el akarta táncolni és -

pantomimezni nekünk az *Itt van Isten köztünk, jertek őt imádni*, de az osztály röhögésétől – egy gyereknek mindegy, hogy mi nek a nevében csinálsz hülyét magadból – még az első versszakot sem tudta befejezni. Azóta a Bibliát csak irodalomtudományos kutatásokhoz vettem elő, templomba az architektúra miatt járok, problémáim vannak az egyházakkal, szkepticizmusom a kereszténységgel kapcsolatban és magamnak írom a saját imáimat. De emlékszem, és ez is hit. Nem veszett el, átalakult. Mint az *Áldás, békesség!*, mikor évek múltán, a többszázadik kimondásra egyszer csak feloldódott a szánkban: *málnás édesség*.

9 körömmel kapaszkodom minden egyes önállóodási lehetőségbe – a maradék egy azon az ujjamon van, amellyel éppen kisujjesküt teszek, hogy sohasem fogok felnőni.

10 dolog, amit utálok magamban:

1. néha csak azért kérek bocsánatot, hogy legalább addig is figyeljenek rám;
2. a felsőjózsi spárba, vagy az alsójózsi teszkóba (*aszalt szilva, macskaétel, lekváros táská, merlő, majonéz*) képes vagyok pófátlanul felvenni ugyanazt a ruhaösszeállítást, amit egy fővárosi éjszakára is, de Budapesten ki se mernék lépni a házból abban a szerelésben, amiben általában a Bondorhátat vagy Tóció-környéket járom;
3. sokszor azért nem merek emberek szemébe nézni beszélgetés közben, mert attól félek, akkor meglátják, hogy túlzottan érdekel, amit mondanak;
4. rettegek a saját testemtől;
5. nem lennék jó dendrokronológus;
6. a hidakon néha *arra* gondolok;
7. néha máshol is;

8. sosem tudom, mi történik körülöttem;
9. amikor lenne rá lehetőségem, nem tudok fontos dolgokról írni;
10. hogy nem is kellett gondolkoznom ezen a listán.

11, amit nem:

1. a nevem, ha becéznek, egy adoniszí sor;
2. egészen jól titkolom, hogy már nincs egy mandulám se;
3. bármikor ki tudok találni egy új rovat valamilyen cseppet sem hasznos, de annál zavaróbb tulajdonsággal;
4. mindig jókor vagyok szőrös jó helyen;
5. annyira bele vagyok feledkezve a világba, hogy például azt is csak 12 évesen vettem észre, hogy az egyik ujjam születésem óta le van bénulva;
6. úgy tudok panaszlevelet írni, mint Bertamama az *Égig érő fűből*;
7. gyakran gondolok azért a vöcsökfélékre is;
8. sosem tudom, mi történik körülöttem;
9. szép dolgokat találok a földön;
10. de nem akarom őket megtartani;
11. hogy bár ezen a listán jóval többet kellett gondolkodnom, ez egyben azt is jelenti, hogy összességében többet foglalkozok pozitív dolgokkal, mint a negatívumokkal.

12 fejű elektromos fogkefékkel küzdök; köntössubámban összeretelem a szárítócsordát; bölcsen döntök célomról a nappali, a konyha és a fürdő közti hármassúton; hétmérföldes mamuszomban csoszogok (ha elég kicsiket araszolok, talán nem lépek ki véletlenül az ablakon); megszelídítem a táltos porszívót és végignyargalok vele a szobákon; *öreganyámnak* szólítom a tükörképemet, mielőtt letörölném arcáról a vízfoltráncokat, fog-

krémpettyek himlőhelyeit; még éppen időben elfordulok, mielőtt meglátnám a valódiakat – *szerencsém*. Ma én takarítok! Ma én vagyok a hős!

13 955 szavas az irodalom leghosszabb, Guinness-rekordot is tartó mondata – gyorsan altatódalt éneklek a versenyszellemnek és a biztonság kedvéért a közelben tartok egy gyűszűnyi pálinkát is.

14 évesen magyarázták el nekem, vagy lehet, hamarabb is, de ekkor figyeltem rá először, hogy Magyarország egy olyan hely, ahol többpártrendszer és demokratikus választások vannak. Azóta is vágyom oda.

Napok óta csak statisztikákat olvasok, főleg a nőket érő párkapcsolaton belüli erőszakról. Ezek teljesen más számok, mint az enyéme: dühös leszek tőlük – előbb a világra, aztán a matematikára. A *Social Institutions and Gender Index (SIGI) 2023-as, júliusi jelentése alapján, amely a nőkkel szembeni diszkrimináció a társadalmi intézményrendszer részéről megfigyelhető különböző jelenségeiről közöl évente statisztikai adatokat, világszerte megközelítőleg háromból egy reprodukív korban lévő nő vált már eddigi élete során legalább egyszer párkapcsolati erőszak áldozatává valamilyen formában....* Furcsa, hogy amikor általános iskola elején túltanítanak minket az első tíz számon, arra is rájövünk, hogy az eddig legnagyobb tartott 10-es nem is a számszerűsíthetőség legteeteje; később, hogy bármennyire is kétségbeejtő a 17 a maga oszthatatlanságával, léteznek 29-ek, 53-ak, sőt még 71-ek is. Aztán az ezres számkörbe lépve az is egyértelművé válik, hogy a 100 sem a számok királya, sőt, vannak olyan mennyiségek, amelyeket elképzelni sem tudunk. Közben megtanuljuk, hogy az 1, amivel minden indult, valójában szinte semmi, már-már 0

a Nagy Számokhoz képest. De ilyenkor emlékeztetnünk kell magunkat arra, amit az elsőosztályos énünk még jobban tudott a mostaninál: az 1 nem 0, és van amiből még az az egy is sok. *...Ez számszerűsítve azt jelenti, hogy globális viszonylatban több, mint félmilliárd lány és nő szenvedett már el erőszakot a volt vagy aktuális partnerétől, barátjától vagy férjétől az adott korosztályban.*

16 olvasatlan üzenet. *Milyen állat húsa lennél legszívesebben Kirké csemegepultjában?* Már csak **15**.

17 ajtón mentem ma át: hálószoza, kollégium, 4-es metró, vonatpótló, vonat, taxi, vonat, a dunaszerdahelyi Country Pub, a Csallóközi Múzeum előtere, Csallóközi Múzeum, a Csallóközi Múzeum női mosdója, a Csallóközi Múzeum női mosdójának baloldali fürkéje, autó, vonat, taxi, komáromi háztömb, ismeretlen lakás – benne egy ismeretlen ember 27. születésnapjával. *Ott va...* Meg se kérdezd.

18. oldal, 1. sor: „– Na, most jó – mondta. – Ide egy palacsintát!”

19:11-es jegyzet a telefonomból:

Budapest 150

Üres babakocsi a Damjanich és a

Rottenbiller sarkán.

Valakinek itt hirtelen kellett felnőnie.

20 másodperc alatt teszem tönkre valaki napját; nem ez a rekordom, de ma kivételesen tényleg bocsánatot kérek.

21. Század ma reggel nem ment be dolgozni; majd a többiek, de főleg az a túlbuzgó 19. elvégzi az ő részét is a történelemből. A zűrös 20. meg biztosan fedezi, rá úgyis mindig lehet hivatkozni, ha valamilyen hibát rónak fel neki...

22°C fok a nappaliban, a hitem pedig éppen olyan, mint egy nagyanyámtól örökölt kardigán: hozzám igazítva, itt szűkítve-ott toldva, le-lehulló, de mindig visszavarrt rózsagyöngyökkel díszítve; nem ölel, nem szorít, csak van, mert itt volt már előttem is – és én hordom. Most akár le is vehetném. De nem veszem.

23,2 percet kések átlagosan mindenhol; megígértem egy ismerősöm ismerősének, hogy ma 10:00-tól részt veszek egy motivációs interjúján – téma: egy olyan dolog, amin szívesen változtatnék az életemben. 10:11-kor esek be. Végül a túlzott maximalizmusomról beszélünk.

24 éves, 4 hónapos és 22 napos az árnyékom.

25,783 kilokalóriát égettem el eddig az *Egymondatok* gépelésével. *Dicsőség és kondi!*

26 darabos macskanyelvért sétálok 2,9 kilométert az első hóban. Persze nincs is ilyen kiszereles, a termékjellemzők nem mindig igazodnak az irodalmi elképzeléseimhez, ilyenkor a számokat kell megigazítani: két dobozzal veszek és tízet már a visszaúton elmajszolok. Azért így is boldog születnapot Mama!

27 – Ma egyszerűen nem történik semmi mérhető vagy számszerűsíthető, nekem pedig nincs kedvem alibiből kitalálni egy 27 centiméteres hangyát, aki igazából egy bolyba keveredett szálbúgyerek (majd holnap); de már épp kezdek kétségbeesni

és írni valami hülyeséget a Huszonhetesek Klubjáról, meg, hogy hogyan vált popkulturális meseszámmá ez az érték, vagy valami még nagyobb őrülséget arról, mit mond el róla a számmisztika, amihez egyébként nem is értek, amikor BBT pontban 22:14-kor elküldi nekem a mai nap tökéletes mondatát, egy félrefordítást az Iliászból: „szívében kettő szőrös nő nyugtalankodott”. (Szerencséje van, hogy nem huszonhét!)

28(-1) cm-es hangya, aki igazából százlábúsarj, elölnézetből: ,,

29y (tudom, mire vártatok)

30-szor is

Masri Mona Aicha

Egymondatok

(december)

dec. 1.

A szobám nem rumlis, ez egy installáció, melyet éveken át kerülgetünk.

dec. 2.

A gurni szóban határozottan van valami leereszkedő.

dec. 3.

Nem, nem mi tartjuk a rítusokat, azok tartanak minket.

dec. 4.

Édesanya, idén senkinek sem adok, és senkitől sem fogadok el ajándékot.

dec. 5.

Magasabbra a piros létrát!

dec. 6.

Az Orbit szónak semmi értelme, Orbit, Orbit, az Airwaves értelmes, mondjuk anyám falujában van egy kávézó, a GerNik, a tulaj két gyereke Gergő és Niki, Orson és Bit, bit? bit?, reggel megguglizom.

dec. 7.

Szerdánként gyakrabban gondolok a halálra, a vérnyomásmérőt elpakoltam, ma egyébként is csütörtök van.

dec. 8.

De inkább maradok kötött, minthogy valaki rámüljön.

dec. 9.

Szerintem napok óta többet zabálok, de azt nézem, hogy fogytam, szóval most vagy az van, hogy nem zabálok többet, vagy csak derűsen dagadok.

dec. 10.

Vonz az újteremtés, olyan kéesszürke.

dec. 11.

Minden szakma szexi, csak megfelelő zene kell alá.

dec. 12.

Az orbit szó jelentése: keringési pálya, szemgödör, hatáskör↔↔; igeként kering, köröz, pályára áll, de esélyes, hogy az Orbit a sorbitol édesítőszerrel kapta a nevét.

dec. 13.

A gyógyszerert fokozatosan hagyjuk el, így mondja, hogy mi, hogy mi most elhagyjuk, pontosabban fokozatosan, eddig este feleztük, magyarázza, most a reggelit is felezzük, így lett este, és reggel: első nap.

dec. 14.

Mennyi héliumot lehet adni egy babának ahhoz, hogy baja ne legyen, de már úgy, érted, elkezdjen lebegni?

dec. 15.

A ChatGPT szerint a rágó azért kapta az Orbit nevet, mert a Föld körül keringés képe a frissesség és tisztaság érzését kelti, valamint azt sugallja, hogy a világon kívül, tehát különbözik a többi rágótól.

dec. 16.

Mindenkinek van egy kontrollmániás, perfekcionista családtagja, aki már bedurrantotta a karácsonyt?

dec. 17.

És ebben a kékeszürke ködben többé nem állhatok meg a javítgatásnál, alkotnom kell.

dec. 18.

Milyen egy?

dec. 19.

Melyik az a mese, Éva néniel olvastuk órán, tudod a mátyáskirályos, ahol az anyóka levágja az utolsó tyúkját, tudod, ahol a szakács olyan greedy?

dec. 20.

A legnagyobb melóm abban van, hogy ne akarjak hasznos lenni.

dec. 21.

Egy fenyő az autó tetejére pókozva, égnek meredő ágakkal rohan át a városon.

dec. 22.

Tegnap olvastuk a férjemmel, ha magadba akarsz bolondítani egy férfit, gyúrd pár cseppet a menzeszedből a neki szánt sütibe.

dec. 23.

A férjem idén bevállalta a bejglisütést.

dec. 24.

Az Ige hús és vér lett, de engem csak hallgatni tanított mindenki, látni, szagolni, érinteni, ízlelni nem.

dec. 25.

Kislányom, az ablakpárkányon, a horgolt szütyőben vannak azok az ajándékok, amiket neked kell átadnod.

dec. 26.

Néha megnyugtat, hogy ebben már Jézus is szorongana.

dec. 27.

Még hányszor árulnak el minket a szüleink?, főleg édesanyáink, mert ilyen finoman, precízen, egyedül ők tudnak, szeretetből, jószándékból selyempapírba csomagolja az ajándékokat, a fehér nagylyukú horgolt szütyőbe göngyöli, neked már csak át kell adni, nem?

dec. 28.

Negyedik napja öröm a lilium, várjuk, hogy kinyíljon, illatozzon, három napja, ha elmegyünk mellette, vízcseré, szolgálat, gyere, nézd, még egy bimbó nyiladozik, és ez a váza is, na de a lilium.

dec. 29.

Az érzelmeimmel szemben is magamat választom.

dec. 30.

Orbit.

dec. 31.

Nincs idő a szerelemre.

